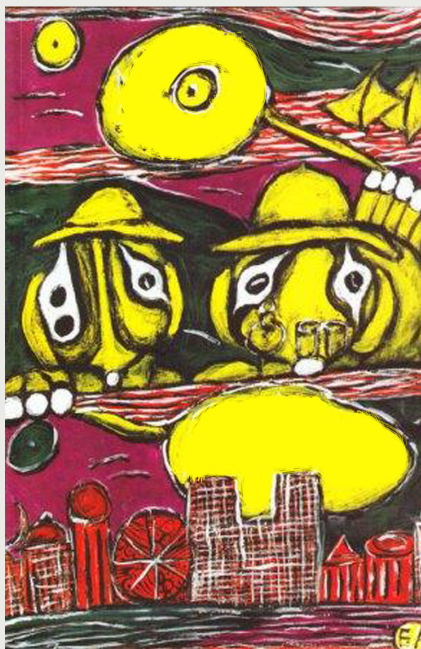


ΕΜΜΑ ΑΗΓΙΕΒΣΚΑ



Μιραζι



Емма Андієвська

Міражі

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=17118254

Анотація

«Міражі» Емми Андієвської – поетична збірка сонетів, у якій авторка вдається до традиційних для її ідіостилю філософських рефлексій***. Світову славу письменниці принесли прозові твори «Герострати», «Роман про людське призначення», «Подорож», «Джалапіта», «Тигри», «Казка про яян», поетичні збірки «Народження ідола», «Наука про землю», «Вілли над морем», «Міражі», «Міста-валети», «Шухлядні краєвиди» та ін. Емма Андієвська – українська письменниця та художниця, яка працює у стилі сюрреалізму та герметизму.

Содержание

ІСНУВАННЯ АПОГЕЙ	13
ЦИКЛОН, ЩО – ШАПОКЛЯКИ – ВСІХ ЧАСІВ – З-ЗА КЛУНЬ	14
Й ВІЧНІСТЬ?	15
ГЕНЕРАТОР СЯЙВ	16
І ЗНОВУ – ВЕСНА	17
БУЯЄ – ФОРМ ПЕРЕХІДНИХ – КВІТНИК	18
РОЗТЯЖНІ СВІТИЛА	19
ПАЛІЯТИВ	20
АРЛЕКІН	21
УСМІХ – ПОРЦЕЛЯНИ	22
І ЗА ОДНОДЕНКАМИ – В ВИР – НАВЗДОГІН	23
САДИ	24
Й ЗНОВ ПОРОЖНЬО, КРІМ – ТРЬОХ ОЧЕЙ – В КУТКУ	25
ГОДИННИКАР	26
ТЛІН-СТРАШКО	27
І ДІЙСНІСТЬ – ЗНОВУ – ДОКОРІННО – СПЕКТР	28
ЩЕ – МИТЬ, КОЛИ – НАВКРУГ – САДИ	29
КОНТРАФАГОТ	30
ЩЕ РАЗ ПРО МІСТО – НА ВОДІ	31
СВІТ-БУЛЬБАШКА	32

МАЛЯ	33
НОВИХ ПЛОЩИН – І ПОДМУХ, І – КАРБІЖ	34
ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВІДПОЧИНКУ	35
НОВІ, – ЩЕ ПУП'ЯНКИ, – СВІТИ – З РЕТОРТ	36
Й ЗНОВ – КРІЗЬ ВІКИ – РУКА, КОТРА –	37
КЕРМО	
КИПИТЬ БУТТЯ, – ЛИШ – БУЛЬКИ, –	38
КАЗАНОК	
КОЛИВАННЯ СТІЛОК	39
ЩЕ РАЗ – РУХОМІ КРАЄВИДИ	40
БІЛЯ УЗВОЗУ	41
ОЧИМА ЛЮДСЬКИМИ – ВИР – ГУСЕНЯ	42
СВІТИЛО-АГРОНОМ	43
ЗА – ВМІСТ БУТТЯ	44
ЧОРТИК, ЩО – ПЛОХУТ – ЛЯКА	45
ШИРОТИ ІНШІ	46
БЕРЕЗНЕВЕ ПРОБУДЖЕННЯ	47
І	48
ЯБЛУНЕВЕ ЦВІТІННЯ	49
БІОРИТМ	50
ЩЕ ОДНА ДНИНА	51
ВІДКРИТІ ДВЕРІ	52
ПЕРЕХІД ВЕСНИ – В ЛІТО	53
СТАРТ – В НЕВИМОВНЕ – ВЛАСНОЇ РУКИ	54
НЕВИМОВНОГО СЛІДИ	55
НАД СВІТОМ – СЕРЦЕ	56

НА ТРАСУ, ЩО – ПЕЛЮСТКОЮ – З РОСИ	57
НА ТЕМУ ПОВСЯКДЕННЯ	58
КРАЄВИД – З ПРИДУРКАМИ	59
КАДАСТРІВ ІСНУВАННЯ – КАЛІГРАФ	60
РАНКОВА ПРОГУЛЯНКА – ІЗ ПСОМ	61
ПРО ЦИКЛІЧНІСТЬ	62
В СОПІЛКУ – НА ТРАВІ – КЕНТАВРЕНЯ	63
ДЕЗИНТЕГРУЮЧИСЬ, – ЖИТТЯ – КИПИТЬ	64
І ПРО ЧЕРЕПКИ	65
НА ТЕМУ ДІЙСНОСТІ	66
СЛОВО – Й ПЛИНОВІ	67
ЯК МІНИТЬСЯ – ТЕ, ЩО – ЗА МИТЬ –	68
ЗНИКА	
МАНДРУЮТЬ ДВЕРІ	69
МАЙБУТНЄ – БРАСОМ, – В ДУДОЧКУ –	70
ВУСТА	
САТИР – ЛЕДАЧО – ДЗЕНЬКІТ, ЩО –	71
ТРАМВАЙ	
Й ЗНОВ – ЛИШЕ ДУХ, ЯКИЙ – ЛЕДЬ-ЛЕДЬ –	72
ТРАВУ	
ДІВЧА-ФОРТУНА – НАД ВСІМА – СВІЙ МІХ	73
ПАНІКАДИЛО	74
ЛЮК – КРІЗЬ БУТТЯ	75
ТУШЕ	76
ПРАПОРЕЦЬ	77
РАЙ?	78

ВИБІР	79
НАЯВНІСТЬ СВІТУ	80
НА ТЕМУ ЦИРКОВИХ ПЕРЕГОНІВ	81
ДУХ – ВІЄ, ДЕ ХОЧЕ	82
Й ЗНОВ – ЛЮДСТВО – НЕМОВЛЯ, – РУЧКИ – МАНЕЖ[9]	83
НЕУПЕРЕДЖЕНИМ ОКОМ	84
НОВІ КАНАЛИ	85
У ТЛУМІ	86
СВІТЛО	87
НА МАЛИХ ВІДТИНКАХ	88
ДО – ДІЯНЬ – НА ІНШІЙ ШВИДКОСТІ	89
НАВКОЛО – ІСНУВАННЯ КОДУ	90
КОРАБЕЛЬ, ЯКИЙ – СЛІДИ	91
З КАМІННЯ – САД	92
У РАНЬОМУ ДИТИНСТВІ	93
МОВ ПО МАСЛУ	94
ПЛОТИ, ЩО – НЕВИМОВНОГО – ЛИМАН	95
ДЕ ВІЧНІСТЬ – НЕТРИВКЕ – ПЕРЕТИНА	96
ЛИШ – ПРАПОРЦІ	97
ШАЛЕНЦІ, – ДУХОМ СКРІПЛЕНІ, – МЕТУ	98
ЛИШЕ – ДУХ	99
ДІДОК НАГУЛЮЄ – НА РЕМШЦІ – ТАРІЛЬ	100
ШИРОКИМИ ОЧИМА	101
ПЛАВУНЕЦЬ	102
Й НА ГРЯДЦІ – ХАОС – ПЕРЕКУР – ЯК КРІП	103

ЯК ПОРУЧ – СЕРЦЕ	104
УХИЛ – У ПІВДЕННЕ	105
ФАЗИ ІСНУВАННЯ	106
ЩЕ РАЗ – ПІВДЕНЬ	107
БЕШКЕТНИК-ДУХ	108
ЗАМРІЯВСЯ – І ПИЛЬНІСТЬ – НА СЕКУНДУ	109
ЛИШ – НАМІР	110
ЖМЕНІ – СВІТЛОВИХ ПЕРЛИН	111
КІНЕЦЬ НОЧІ	112
ЩОБ ТИХ, ЯКІ – ПО ВУХА, – ІЗ НІЩОТ	113
ЧАСТИНА ІНТЕР'ЄРУ З ДОЩЕМ	114
СМЕРТЬ, ЩЕ ТЕЛЯТКО, ОБНІМА ДИМАР	115
ПЕРЕСТОРОГА	116
ДЕ – ЩОЙНО ЩЕ – НА ВСЕ БУТТЯ – ГРОМИ	117
ІМПРОВІЗАЦІЙ ДІЙСНОСТІ –	118
СКАРБНИЧКА	
РОЗПАЛ ЛІТА	119
БРИНИТЬ – ОСА	120
ЛЕДЬ – З ВЕЖІ – МАХОНУТЬ	121
НА ТЕМУ ДІЙСНОСТІ	122
ПОВІВ	123
І ПРО ТЛІН	124
БУТТЯ – ЯК СЛІД РУКИ, ЯКА З ЧОВНА?	125
ЧАЇНКИ	126
ЗАКИ – З ЛЕГЕНЬ – З МОРЯМИ – КОРАБЛІ	127
ПИЛОК	128

БІГ – В ОЛЮДНЕННЯ	129
ЗА – ЖИВИНУ	130
ПЛЯЖ	131
ЩЕ ОДНА ДНИНА	132
ХРЕБЦІ СВІТІВ	133
КВІТИ ДЛЯ ХВОРОГО	134
РАДІСТЬ НЕОБМЕЖЕННЯ	135
КАРМІН, ЩО – МАВ – НА ВОХРУ, – НА ФУКСИН	136
ЩОБ – ЗНОВУ – ВИДНІСТЬ ФАР	137
ІЗ ВИХОРОМ І БЕЗ	138
ВЕСІЛЬНІ ПАРИ, ЩО – НАД МІСТОМ – Й ГЕТЬ	139
МИТЬ, КОЛИ СЕРЦЕ, Й ЗГАСНУВШИ, – ГОРИТЬ	140
КРІЗЬ БАРУ – ФІЛЬТР	141
НА БЕРЕЗІ	142
ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПІВДНЯ	143
ХОЧ – ІНШЕ – ПОРУЧ – Й ПРАПОРЦЯМИ – ЗВУК	144
ПІВДЕННИЙ КРАЄВИД	145
ЧИ Й ВІЧНІСТЬ – ТОЙ ЖЕ, ТРОХИ – ДОВШИЙ, – ТЛІН?	146
ЛАКФІОЛЬ	147
ВЖЕ – ЖИВЧИК ЧУТИ	148
НЕТЛІННЕ, ЩО – У ТЛІННОМУ – ГАСТРОЛІ	149

ЛИШИЛАСЬ – ЛИШЕ ДОШКА, ЩО –	150
ГРАВЕЦЬ	
ЗАНІЖНЕ СЕРЦЕ	151
БАЛЯНСОМ ДУХА	152
І ПРО ВІРУ – МОНАД	153
ХЕМІЧНИЙ РЕАГЕНТ	154
ВІДЧУТНІСТЬ ДІЙСНОСТИ	155
ЩЕ ОДНА ДНИНА	156
З НУРТУ	157
НОВА ДІЙСНІСТЬ	158
ВЕСЕЛКИ	159
НА ТЕМУ ОЗОМБЛЕННЯ	160
МІНІ-РАЙ	161
ВИТКА ТРОЯНДА	162
І ПРО ВІТРИЛА	163
НА ТЕМУ АБЕРАЦІЇ	164
У ГОСТІ Б	165
ЯК СТАРТ – В ОБІЙМИ	166
РОЗГІН	167
МИСЛИВЦІ – СВІТОТВОРЕННЯ	168
БУТТЯ – ВОРУШИТЬСЯ	169
ДІВЧА, ЯКЕ – ЯГНЯ ПАСЕ	170
РОЗВИДНЮЄТЬСЯ	171
ЩЕ ІНШІ – ЗСУВИ	172
РОЖЕВИЙ КАКАДУ	173
В КАЛЮЖІ – ТРАНСПАРАНТ	174

ПОШУКИ МІНОТАВРА	175
ЦІЛЬ	176
ІНТЕР'ЄР З РОЗМИТИМИ БЕРЕГАМИ	177
ВДИХ	178
ОЧІ – В ЛИСТ	179
ПИСАР	180
ЩОБ – СВІТ – НОВИЙ, ЩО – В ДІЙСНІСТЬ –	181
ЗЕМЛЕТРУС	
ВІОЛЕТА[20]	182
КІНЕЦЬ СЕЗОНУ	183
ЩОБ – ХОЧ ЗА ХВІСТ – ХРЕБТИ	184
ТИСЯЧОЛІТЬ	
НЕРОЗВЕДЕНИМИ ФАРБАМИ	185
ЛИШ ЧАС, ЩО – ЙДЕ	186
ВІД КУЛЬКИ – ДО УСЕСВІТІВ – МОСТИ	187
ДНИНА – З ОЗНАКАМИ НОЧІ	188
ЩОБ ДІЙСНІСТЬ, – АЖ ДО ЦВЯШКІВ	189
БУНТІВНИК	
ВІДСВІТИ ГРОЗИ	190
ФЕРТ НІЩОТ	191
І ПРО СУККУБА	192
МАЛАХАЙ	193
І СВІТЛО, ЩО, – НЕ ГАСНУЧИ, – ГОРИТЬ	194
ТА – НЕВИМОВНЕ...	195
БУТТЯ ВІДТИНОК	196
ЩОБ ІСНУВАННЯ – БЕЗ ЛАКУН – ЛАНЦЮГ	197

СВІТ – НА РОМБОЇД, А ЧИ – НА СФЕРОЇД	198
САМУМ БІСІВСЬКИЙ	199
СЛАБКІ ГРУНТИ?	200
ЯК ЩЕ – НІХТО – ВУЛКАНІВ ПІД КОМФОРТ!	201
МЕТЕЛИК-СВІТ	202
ЛИШ РИХВИ – ТРЕБА ГЕТЬ – НАВКОЛО –	203
ЧІЛ	
ЩЕ – СВЯТО	204
БУТТЯ – ЯК БУТТЯ	205
РІЗНІ ФОЄРВЕРКИ	206
ЗНОВ – СТРИБУНЕЦЬ-БУТТЯ В ТРАВІ	207
СЮРЧИТЬ	
ПЕРЕТВОРЕННЯ ПРОЦЕС	208
СВЯТО НА ПІВДНІ	209
КРОК – В ОСІНЬ	210
СЕРЦЕ БЕЗПРИТУЛЬНЕ	211
ДІЙСНОСТИ – ЗРАЗКИ	212
М'ЯЧ	213
ВЕРШНИЦЯ, – ЮНКА ІЗ СЕРПОМ, – І КІНЬ	214
ЩОБ – ХОЧ НА ЗИМУ ПО КІЛЬКА ПЕРЛИН	215
ЗМІНИТИ – ЗІР	216
ПИРИГ – НОВОГО ЛАДУ	217
НЕ ВИДНО ЛИСТЯ	218
ЕКСПРОМТ БУТТЯ	219
ЗЕРНА – ІЗ СІЯЧЕМ – РІЛЛЯ	220
БУТТЯ – ПОВОЛІ – ГОЛОВУ З ЗАНУРЕНЬ	221

ПЛИН-ПШАЧОК	222
ПІСКОМЕТ	223
В МАЙБУТНЄ – СПРОЄКТОВАНЕ – СУФЛЕ	224
ОБЕРЕЖНО: ЦИРК!	225
ЇЖАТЕЦЬ	226
НА ТЛІ СМЕРКАННЯ	227
ЗНАК – НА РЕШТКАХ СТІН	228
МАГІСТРАЛЬ	229
САМЕ БУТТЯ	230
ДЖЕРЕЛО	231
УСІМ ЗАХЛАННИМ	232
Й ЗНОВ – НЕВИМОВНЕ	233
ЛИШ – БІЛЬ – У ГРУДЯХ	234
КІНЕЦЬ НОЧІ	235
ЗАПРОШЕННЯ – ДО ТОРОСІВ	236
ЗМІНА ДІЙСНОСТІ	237
НА НЕВИМОВНЕ – ЯТЕРІ	238

Емма Андiєвська

МІРАЖІ

ІСНУВАННЯ АПОГЕЙ

Почався день, – працює – розвізник.
Дійсність – нову подобу – й борозну.
Інший – розподіл, – ціль» терен, – зразок.
Антени, що – прозорість – без ознак.

Канон – помер, нехай – живе канон? —
Майбутнє – в закутку – в відрі – куня.
Закон буття: черговий – хід конем?
В мутацію рух – кісткових тканин? —

Не рідко – вистачає – й напівзахід.
Й величина критична – показуху.
Й матерія, яка – у ночвах – кисне,

Щомиті – в цілість – й найдрібніші кусні,
Щоб – сила, – ще без обрисів, – бугай»
Як – дух, що – існування апогей.

ЦИКЛОН, ЩО – ШАПОКЛЯКИ – ВСІХ ЧАСІВ – З-ЗА КЛУНЬ

Вряди-годи й найглибше місце – в брід.
Чаклун – пантрує, та – коня – оброть.
Лежить – розкидане – навкруг – добро.
Лише торкнув, як звідти – морок – пре —

Й заковтують – площини ненаситні.
І марні – зойки й лементи – надсадні.
Будівлі – на кістках – ростуть – висотні.
Й рятівники – на кілька кальп – відсутні.

Та – рідко – динозаврами – оздоби
Минулого – в заляклім – можна здибать.
Хоча і тут – дозорці одноокі —

Пильнують, щоб – ніхто, – й одразу – ікла,
Забувши: пам'ять – зародки – і в склі. —
І ключ – нащадкам – інколи – й циклон,

Що – шапокляки – всіх часів з-за клунь.

Й ВІЧНІСТЬ?

Калата серце: навпростець – крізь стіни.
Дівча – в трикутниках – пасе тритонів.
Сплеск, – й дотиком – єство – несусвітенне.
Усесвіти – із верчиків – з каштанів.

Уздовж хребтів, – як Морзе, – спалах скіпок.
Навшпиньках – вухо дійсности – з окапин.
Споруджують – з пелюсток – телескопи.
У особисте – з величин сукупних.

Кутасті форми – світанковий тральник.
З балькона – ручка – в надсвіти – вітрильник.
Вправляються – атлети – уздовж нюху,

Долаючи – глухі кути, що – нехить. —
Нутро – тріпоче, – із легень – намет.
И вічність – як мильна бульбашка – лиш – мить?

ГЕНЕРАТОР СЯЙВ

Міняє листя – дихальця – і плевру.
Казан, що – дійсність, всі – ознаки плову.
Біжать – один – повз одного – квапливо.
Життя – дола пороги – самоплавом.

Нутро – поволі – туф – і цельофан.
Над горами – на ліктях – небо – фен.
Малих – у парках – теквандо – й кунгфу.
М'якою – лійкою вікна – Грифон.

Серед будівель – мига – плоскогір'я.
Дідок з балькона – з келишком кагору —
Світ спогляда, – сипку ефемериду. —

Скрізь – веретенце й мушельки – природа.
Й свідомість, – рештки, – затонулий сейф,
Що – не гора, – на Генератор сяїв.

І ЗНОВУ – ВЕСНА

Весна. Працює пароохолодник.
Свідомість – вправи – спогляда – пілотні.
Дрібочуть – ноги – бльоків монолітних.
На помах – й світ – аеростатом – ладний.

Між формами – ознаки боротьби.
Хлоп'я – на хмарі – у руці – обух.
З трибун – багаття – до нутра – рябе.
Янгол – кодолу, що – порон, – руба.

Вагань найменших – те, що буде – потім.
Аби лиш – зараз – хвилі – не проспати.
Маляті – жінка – лагодить – підгузник.

Навколо – цвіту – пуп'янки фугасні.
Й за самокат¹, – схопивши – джерело,
Подорожують – шкети – горілиць.

¹ Самокат – дитяча іграшка для катання на роликах або колесах, яку рухають відштовхуванням ноги. (Тут і далі примітки авторські).

БУЯЄ – ФОРМ ПЕРЕХІДНИХ – КВІТНИК

Буяє – форм перехідних – квітник.

В повітрі – книжку, – горілиць – юнак.

Ще – бульбашок – меридіани сну, —

Й – за вітром – і водою – наносне.

Вздовж річки, – усім містом – й ген, – липняк.

Майдан, – на показ – бучно, – викопне.

За натовпом, – сполоханий курник, —

З трибун святкових – боз, троянди, хну.

Фасади – знов – тенденцію – в домірне,

Хоч – не бракує – й ухилів – в примарне.

Під мостом – ділять – волоцюги – здобич.

Дідок – із песиком – до лавки – дїба.

Поволі – крок – чи в шал – буття сезон,

Що, – дар живих, – долонею – сльозу.

РОЗТЯЖНІ СВІТИЛА

Тло звук з криницями – й випростувань плацдарм.
Вир перетворювань, що – м'ясорубки – з дір.
Пісок. З мулетою – літає – матадор —
Вже над ареною, де ще – кривава дерть.

Згорнулося повітря: з рур – червоний твід, —
І сигнальних ламп – пано – на кілька тисяч ватт.
Крізь душі – і тіла – посіялось – нове.
Викопний – відсвіт, – хрящ – колись підземних вод

Тугішою – енергія – виходить – з нурту,
Змігаючи – ласти, – тупе, глухе й інертне.
Брандспойти, які – і свідоме, й – підсвідоме.

ПАЛІЯТИВ

Світ втратив мову – й перейшов на миги.
Над клюмбою – спалахують – комахи.
Для дійсности- крізь рурки- допомогу.
Вся фльора – на флюоресценсні смуги.

Скакалку – й дзиглик – в мандри – неврастенік,
Шлях найкоротший – крізь – найгрубші стіни.
Бо форми існування – безнастанно, —
Й метану бульки, що – хребет – і втому.

А тут ще – недовтілені – піщини,
Що – серце, – і нестерпний напад – щему.
Та – сенс – нутро, – серед ущільнень – оптик:

За карк – буття – вхопив – рухомий клаптик —
І, заки – хтось – колись – паліятив, —
Вже зараз – в усі напрямки – літа.

АРЛЕКІН

Вікно. У циліндричній вазі – кали.
Геть – поскакали – ті, що – вже – ніколи.
Рука – в руці – передає – півкулі
Землі – з зародженням – вітрил – наскельних.

Хаос, – цупкого повсякденна – в'язень, —
Прокинувся – й на шворочку – дієзи.
Й предмети – німби, крізь які – мерлюзи,
Де існування – з дір – без фільтрів – лізе.

Від кісточок, – форм надбудову – здувши, —
Йдуть – від двоногих – вже – самі підошви —
Стежками, що їх – жужмом – й ігуани.

Котрі – одбігли – сну – і гігієни,
Хоча і їм – дороговказ – звиса:
В маленьких зграйках – з неба – івасі, —

Єдиний, хто – незмінно, – арлекін,
Що, за містки освітлення міське,
Серпа держалко – міцно – в кулаку.

УСМІХ – ПОРЦЕЛЯНИ

У цей світ – ніжний усміх – порцеляни:
Перед пастушкою закоханий – коліно.
Висока зачіска – і на долоні,
Вперед простягненій, – вахляр зелений.

Запілля, – тло, – квасоля тичкова.
З-під черевичка – хвилі річкові.
Закам'яніле – міниться – й пливе.
І легіт, – дві-три рисочки, – траву.

Й на ній – хмизин тоненьких, – стрічка, – в'язку,
Що – широчінь, де і для двох – завузько.
Саме повітря – лиш для цих причали,

Й уста навколо з порожнин, – і чола.
В буття осердя – усміх-ехолот —
У іскру, яку – т- й тлін – не поглина.

І ЗА ОДНОДЕНКАМИ – В ВИР – НАВЗДОГІН

Пам'ять – набік – і довбню, – і довбило.
Дитячі крочки – в туркусове – й біле.
Перемістились – хмаросяги болю —
До кістяків, що – тіточок – дебелих.

Безногий спогад – б'є себе – у груди, —
Перехідного – нетривкий порадник.
Паленці – в світло – скрізь – шукають броду
Від гуманоїдів – й світів гібридних.

І свідомість – ножицями – костюмер,
Який – під лід – кілька століть – тому.
І домовичок, – в кіш – гуню – і клапаню²,

І грішми – серед – дійсности лушпиння.
І йому – допомагає – з псом – довгань —
За одноденками – в вир – навздогін.

² Клапаня – зимова, тепла шапка, перев. з хутра.

САДИ

Ще – колесо, що – зменшує – резерви.
Здається – змиг, і дах – над світом – зірве.
Та – крізь нутро – вряди-годи – і цезура,
Де чути – й спілкування інфузорій.

В повітрі – самі сходи – і поруччя.
Впритул – канали – й стіни – межиріччя.
З пустелі – лише часом – вир гарячий,
Який – вугіллям – почуття – і речі. —

Й свідомість- в тіні – з кухликом – Цірцея —
Із хлібних кульок – корабель – моцує.
Душа – на вітрі, самі – шати – сяють. —

Й серпанок слів, що – зблискують – рососою.
Відходить тлін, бо час – напосіда.
Хоч – покищо – сади, сади, сади.

Й ЗНОВ ПОРОЖНЬО, КРІМ – ТРЬОХ ОЧЕЙ – В КУТКУ

Той, хто – лічив, помер, а птах – кукука.
Жують – хто – гуму, а хто – листя коки.
Пелюстка плаче, і озон – на скалку,
Біля вокзалу – безпритульних кількиа.

Красунечка, – на грудях – пектораль, —
У пальчиках – півверчика морель.
За нею – назирцем – у джинсах – троль, —
Із ресторану – з крабами – таріль.

Крізь – тропіки квіткарні поруч – клівер.
В чекальні – спеку – вентилятор – мляво.
Задуха – світ – вмикає – й вимика.

Не з хмаросягів – місто, – з макітер. —
Мандрує скло, аж осетри – з гітар.
Дном хлопцям – біля каси, де – квитки,

Об ноги третья, щоб – взяли, – котко —
Й знов порожньо, крім – трьох очей – в кутку.

ГОДИННИКАР

Під землю – час – стрілки і циферблат.
Прорив – в бутті, і все – назад – в табльо.
Лишилось – тільки – декілька прибуд,
Що – мікроклімат, де – на кістку – зблід

Світ. – Й обрій, – хоча й тяжко хворий, —
Все ширші кола, щоб – стрімкіше – в вирій.
Бож – крізь матерію – скрізь навстіж – двері,
Що – ополоники, – ущерть – навару.

І кожний – шкутульгає – навмання,
Не знати, чи клубочення – мине,
Адже серпи – ворущаться – зі споду, —

Й не видно, з яких вимірів – нападник.
А покищо – геть – з лусок, плазми, шкір, —
Заки – усіх – новий годинникар.

ТЛІН-СТРАШКО

На підвіконні – на тарілці – груша,
Яку – кружалами – промінчик- ріже.
Дерева – позбуваються – мережив.
Стоїть – на брамі – міжсвітів сторожа,

В майбутнє – хоботи зануривши – й в минуле,
Де – знов – з початку – все криве – й змарніле.
Й від первісних площин – самі тунелі.
Вітри – нові критерії – в аналах.

Ворушаться – ще без ознак – істоти —
Нові, що – пробують – на ноги – стати, —
За милиці – і первні, і пластиди. —

Й на шию й груди – шалик – від застуди,
Тіка, – хутчій від світла, – тлін-страшко,
А то – ще в пил – й його – космічний шкід!

І ДІЙСНІСТЬ – ЗНОВУ – ДОКОРІННО – СПЕКТР

У просвітку, що – надсвіти, – хмелина,
Артерія, що – зібгана колона,
Де мрамур – переходить – в порцеляну, —
В лягуни – острів – на краю відлуння. —

Меридіяни – теж – свої гормони,
Що улягають – атмосферним змінам.
Єдині товтри, що – каркас імунний,
На прапорці неонові – в тумані. —

Вбік – цятки – розпочавсь – новий процес.
Шукач – стискає – мінерал – в руці,
Який – вітрилом – краєвид пустельний,

Де – мить тому – ще дендропарки – й штольні. —
Та – з ворохобників хтось – з вітром – пакт,
І дійсність – знову – докорінно – спектр.

ЩЕ – МИТЬ, КОЛИ – НАВКРУГ – САДИ

День – з ранку без причини – набурмосивсь,
Й стрілки буття – вскач – поміняти – змусив.
Лиш сірники – цунамі – встигло – з мису,
Заки – назад – на зозулясту – масу,

Яку – ногою – з берега – пацан,
Котрий – кресало часу – у руці. —
Пес поруч: кайнозой і міоцен.
Й вівтар, де, – замість немовлят, – вівцю.

Й камінні плити – з верств, – в яких – вертій —
Нашарування – знов – переверта,
Щоб – дійсносте, – що – живчик, – коренище,

Аби назавжди: що – куди, – і нашо, —
Бо комашня – й його вже – обсіда,
Хоча – ще мить, коли – навкруг – сади.

КОНТРАФАГОТ

Від сонця – залишилася – колючка.
Світло і п'ятьма – муром – навкулочки.
Жебрак – на публіку – свої болячки.
Про травми – літня панна – від розлучень,

Стіл – шкетик, що – і зі слоїка – нардек,
Який на всю рівнину – акведук.
Й за акведуком – корабельний док. —
Дід – в затінку – півголосом – кондак,

Аби – ніколи – стріли – зі стрільниці. —
Фортуна – про напарника – й канарці.
Лиш про тяг – стулки шаф – часами – шарпа —

Століть минулих, – де таргани-шурпи³,
Що – сновигають, і – ніяк – їх – геть, —
Щоб – сенс життя, яке – в контрафагот.

³ Шурпа – привид, мара, потвора.

ЩЕ РАЗ ПРО МІСТО – НА ВОДІ

На мармурових сходах – спить – бухарик.
Хоча – з човнів, – причал, – дітиська – хором.
Інколи й небом – кінець світні – хури,
Що – унизу – на острівці та шхери.

В повітрі щ звук від літаків – як гуркіт.
Весляр – допалює – і геть – цигарку.
Тип, що – на пірсі, у канал – обгортку.
Жебрачка – руку, – та ще й сльози – гірко.

На площі – поруч – авіосальон.
Краля – в вікні – цілунки – посила.
Тераса. Столик. П'ють – аліготе.

Факір, – обслуга, – брухт – й гадюк – ковта. —
Кожний – на свій кшталт – в існування – вступ.
Річка, що – в море, – й скільки – зір – мости.

СВІТ-БУЛЬБАШКА

Рівнина. Халабуди – з жовтих охів⁴.

Півкраєвиду – вибгалося – вухом.

Лад, – з тиглями – й піпетками, – комаха. Допомагає їй
– гілляка-віхоть.

В думках, – сніданок – кропива, – печерник.

Перефарбовують – на вохру – чорне.

Жаринами – заглибини мочарні.

Забрів до яру – й глобуси – вівчура.

Куці найменші – поміняли – чохла.

Знов – паростки, котре – за ніч – зачахло.

Й цементні куби – на музей-садибу, —

Зі скла скульптури – вздовж стежок – оздоби,

Як міниться – й кипить – на видноті —

Світ-бульбашка, що – старт – і відліта.

⁴ Від – «ох!»

МАЛЯ

Ріка. – Пісок, що – переходить – в лес.
Схил. М'язи неба – викопний молюск.
З закутин – тіней фосфоричний зблиск.
Рівнину – кроком – глиняний колос.

Вздовж обрію – споруди – де-не-де.
Нові фасади – видмухом – складув.
Лелеки – з лелечатами – гніздо.
Хлопчина – лічить – кола на воді. —

В правиці – африканський білокрильник,
Дідок – малечій ритуал сакральний.
Кожний – на свій лад – тліну таємниці. —

Перемістились – суходоли – в оці,
Й амурчик – стріли – охляп – на – нанду.
Маля, що – й без вуздечки – світ – веде.

НОВИХ ПЛОЩИН – І ПОДМУХ, І – КАРБІЖ

Світ шириться, – досяжний – ельфам – й курці.
Концерт на площі – перехід – на скерцо.
Замість хмаринок – селезінки – з коців —
В повітрі – для нових кваліфікацій.

Зі сну веранд – звисають крилані.
Упир торішній – повз басейн – лином.
Острів – у мандрах – сів – на міліну.
Ніде – й душі, а гутірка – луна.

Вздовж суходолу, – там, де – товтри, – щогли.
У скверику – краплисту нитку – щиглик.
Майданчик, де ще – діти – в горидуба. —

Спалахують – і в інший вимір – доби.
Жовтогаряче – переходить – в беж. —
Нових площин – і подмух, – і карбіж.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВІДПОЧИНКУ

Приплив, – і отвори – потвори – зизоокі,
Які – пересуваються – вздовж звуку.
До них – рибалки, що – при пірсі, звикли.
Й рятують тих, що – на кілки – залякли.

Природа – щедро – кілька зайвих ланок.
Внизу – плятани, трохи вище – клени.
Холонуть жердки, що – на оболоні.
Дві ящірки – видмухують – зі слини

І скла – склепіння і дахи вокзальні,
Що їх – на час відпусток – морозильник.
Все небо – замки, ріки – і плоти.

Дух – дійсним – й небуття – перепліта,
Мить, – й без'язике – тямую – і язик. —
Й біжить малюк, в долонці – мотузок,
Щоб наздогнати – песика – й козу.

НОВІ, – ЩЕ ПУП'ЯНКИ, – СВІТИ – З РЕТОРТ

Пала – з олії у горнятку – гніт, —
Майже щезає, тоді – знов – мигне.
Синхронність, яка – з живчиком вогню,
Що – між світами – шпарку – як хідник.

Між формою – і наміром – розмив.
Вздовж обрію – кодолу кілька – мавп.
Поруччя. Сходи. В колі – двоє мев.
Клаптики сміху – з рештками – розмов.

Часом – туман з долин в лахмітті – каліч,
Й на тому місці – виникають – скелі.
У випадковому – й на цвяхах – зручно —

Ті, що – в обхід – галактики щорічні,
Заки – у невимовне – воротар —
Нові, – ще пуп'янки, – світи – з реторт.

Й ЗНОВ – КРІЗЬ ВІКИ – РУКА, КОТРА – КЕРМО

Бруківка. На два боки – гордовина.
Міні-садок – на коліщатах – в ванні —
Перед каварнею. Паркан чавунний
Пильнує квітів, аж набрякли вени. —

Скрізь блискавкою, а він – ще не звук
Ловити пил, що – переходить – в звук.
Крок, – й жабками – виплигує – нове,
Й ніяк – всю прірву, що – самі дива.

Торкнувся скойки, а – з молюска – стрепет,
Й навкілля – обтрусилося – від струпів.
Хоча – згори – на линві – вниз – відерко —

Про літачок, що – до площин – подиркав
Й де вир світанків – м'якушем – хурми
Й знов – крізь віки – рука, котра – кермо.

КИПИТЬ БУТТЯ, – ЛИШ – БУЛЬКИ, – КАЗАНОК

Світ віддаляється – піщиною – в бальоні.
І вже – до мозку – загляда стеблина.
Розсотується те, що – так захланно, -?
Підойми – працю – кольорові луни.

Тче – хробачок – з електрики – сатин.
Клітина дійсносте – на голому – росте:
Щоб ріст – гнучкіший, їй – пластун – чарльстон.
Й з – аморфної матерії – мустанг, —

Й до – найневтільнішого – раптом – доступ, —
Новий розподіл сил, що їх – кадастри.
Й лінійку існування – повзуни. —
Кипить буття, – лиш – бульки, – казанок.

КОЛИВАННЯ СТІЛОК

Вже «завтра» – обернулося – на «вчора».
Початку – дійсність – не прокрутить- ще раз.
Час – надто куций. Й вершник зуби щирить.
Не людський вік, а – вироби гончарні.

Хоч – серце – за череп'ям – навздогін. —
На лавці, – при ковінці, – дідуган.
Лящить весна, – каскади – із легень.
По колу – і людина, і – дюгонь.

Молодик, – із ноги – скалку, – в хакі, —
Що – до дірок, – на усю вічність – тьхука.
Й під голову – цей світ – в рулон, як повсть,
Їсть яблуко – зі сміхом – серед-павз.

ЩЕ РАЗ – РУХОМІ КРАЄВИДИ

Світає. Небо – із самих – мачул.
Під зяб – пішли – пишталі – і мечі.
Хитається – і от-от – геть – причал.
Вздовж еспланад – блука – віольончель.

На пляжі – грушу – наминає – шкет.
З-за надм – конячу голову – блакить.
Перемістився – існування кут.
Двоє – на берег – хвилю – голяка.

Вилазить – око – із піску – й світ – шилом.
З поруччів майорить – забутий – шалик, —
Релікт – уроєнь – й рішень невідкладних,

Що під жорству, де мур, – багатолітню. —
Як часто – речі – все нову – властивість —
Лише від – випадковости зіставлень.

Й цимбали – й бубни – гурт глухонімих:
Світ – все ще – є, хоч – вже його – й нема.

БІЛЯ УЗВОЗУ

Як завжди – скрізь – і жертви, і офіра.
Тренують дошкільнят – в магнетосферу.
Щоб кожний мав – нескутий крок – і форум —
Й одразу, – ледь буття – пускає фарбу.

На гальмах віз: базар – біля узвозу.
Брук – телескринька: дефіляди візій.
Поодаль – шкет – руба – Гордіїв вузол.
Оновлюються – бульденежі – в вазі.

Набір петард, що – з пляшки, – піротехнік.
Кожний – свій крам – крізь галас, що – не тихне
Дехто – й ворожку, коли – туга – муля.

Дідок – на хмарі – миє – небо – милом. —
І в шапокляках – публіці – з шатра —
Прохолодні напої – осетри.

ОЧИМА ЛЮДСЬКИМИ – ВИР – ГУСЕНЯ

Цьому – і космос на підборах – корки.
Іншому – щастя – і мала цукерка.
Ще інший – охляп – невимовне, – курку. —
Бува, й такий, що – з себе – з м'ясом – шкірку.

Вибір для кожного: душ, доль – і каш,
Заки – й саме буття, – рачок, – у кіш.
Осяяння – з легень – двигтющий корж.
Поперед тіла – серце – вскач, – м'якуш.

Шаленцям – з неба – в чай – пісок цукровий.
Біжать – прямою, яка – зовсім криво.
На розі – намірів – й снів – підмітальник

Перевіряє, чи – світи – зі ступок. —
Й очима людськими – вир – гусеня —
З-під гуски – ще, – щоб – в вирій – восени.

СВІТИЛО-АГРОНОМ

Скрізь – шовкопряди – вже нащадків, – грену.
Навкруг альтанки – виноградні грона.
Дійсність – зі сховків – витягає – скрині.
Широти – ледь – тенденцію – до крену.

За борт – нещадно – кожний недоробок.
Тоненький паросток – поволі грубне.
Частіш скидається – на мошву – риба.
Аматори – в затоках – ловлять – крабів.

Каскади ляви – схилом – захололі.
Кватирки в світ – гравці – попрохилияли.
Атлети – тренінг: біг – с через рови.

Біля кіоску – двоє – сирівець.
Й ентузіяст, – світило-агроном, —
Навча – саджать дерева – й вугрення.

ЗА – ВМІСТ БУТТЯ

З затоки – в океан – атомохід.
В фавелі – радіола – не стиха.
Цап – пробує пролізти – крізь штахет.
Над ним – весь простір на тараню – схуд,

Й замість – хмаринок – небом бугила.
Мале – геть – шиї – з зашморгів сполук.
Скрізь – звільнення – так – волі – додало,
Примірюють – нове – неподалік.

Лиш – легіт – як єдиний – посередник, —
Без хомутів, вуздечок – і споріднень.
Кожен – на свій зріст – і подобу, – й вигин,

Найоптимальніші – для рівноваги.
Й на всю плянету – дзвін: аперитив
В чарках – за вміст буття, яке – й кроти.

ЧОРТИК, ЩО – ПЛОХУТ – ЛЯКА

Просіюють – черву – крізь – череп-сито.
Ласують – трупом – чорні поросята.
Красуні – звивисті плачі – з касети.
На серце – крабом – із ворітниць – сутінь.

Ще – неба відсвіти – стрибки – косуль.
На трон підземний – не встига – васал.
Грива, – секунда, – рівновага сил.
Хоч – вже пропасниця – навкілля ссе.

Найпотаємніша – ледь – віко – скринька.
Яскраве – зверху – платтячко сіреньке.
Чека – онука – в верболозах – прадід,

Чи до джерел- напиться волі прийде. —
Екіпа лялькарів – нова й ляльки. —
Додавсь лиш – чортик, що – плохут – ляка,
Конрактом, який – кров'ю, – в кулаку.

ШИРОТИ ІНШІ

Під вікнами – розквітла – сикомора.
На антресолях – в піжмурки амури.
Грубезна тіточка – в баняк – омарів.
Широти інші – інший погляд – й міру.

В повітрі – в спеку – острови плавучі.
Кіт спить – на маті, – уздовж спини – очі.
У мисці манго – на біфштекс конячий.
Живуть – всі – в борг, коли платити – нічим,

Гульвіса шану – кралі без притулку.
Часами – й зомбі, – лиця й руки – в тальку.
Унадився – до ари – орнітолог.

В несталім – лихо – як єдине стале.
Та кожен – ще – гараздів – і принад. —
Й буття – у серці – джмеликом – бринить.

БЕРЕЗНЕВЕ ПРОБУДЖЕННЯ

Бруківка. На два боки – гордовина.
Міні-садок – на коліщатах – в ванні —
Перед каварнею. Паркан чавунний
Пильнує квітів, аж набрякли вени. —

Скрізь блискавкою, а він – ще не звук
Ловити пил, що – переходить – в звук.
Крок, – й жабками – виплигує – нове,
Й ніяк – всю прірву, що – самі дива.

Торкнувся скойки, а – з молоска – стрепет,
Й навкілля – обтрусилося – від струпів.
Хоча – згори – на линві – вниз – відерко —

Про літачок, що – до площин – подиркав
Й де вир світанків – м'якушем – хурми
Й знов – крізь віки – рука, котра – кермо.

I

Пробудження – навколо – березневе.
Час зародків, зміни площин, – оновлень.
Ущільнюються – обриси – зі сніва.
Не знати, де – ще – твір – й де – виконавець.

Заволоділо – дійсністю – спонтанне.
З дір – безтілесне – раптом – м'язи – й тіні.
З шматка напівзгнилого – картону —
На усі боки – джунглі, море, тундра.

Ще – в пуп'янку – плече, а вже – побігли,
Підплигуючи, шкетики – з обвуглень.
Мить, коли – світ, а з ним – й глобальні кризи

Під ложечки, яка – у склянці – грози. —
І – в кожній – скалці – око – прозира,
Я к серце – з-під дашка – нову зорю.

ЯБЛУНЕВЕ ЦВІТІННЯ

Цвітіння, – скільки зору, – яблуневе.
Прусуються – холерики – і мляві,
Щоб – зародки – і зерна – від половини.
Корби – ніхто, а жолобками – мливу.

Часами – чути, як скрипить млинок —
І крик, що – із колодязя – луна.
Женуть – гінці, – по сім – одним конем, —
Й уздовж води, – лякаючи – ливів.

Хтось – щіткою – канал буття – прочистив,
І звідти – творива, з драглів – крапчастих —
У супроводі – патиків – властивих, ррі

Дійсність – лаштунки, які – можна – й їсти. —
Лиш – ельф – в пелюстці, що – ніяк – нудьги,
Ще пробує – від центрифуги – геть.

БІОРИТМ

В повітрі – видрібцем – тенісний корт.
Ляльки – у скриньку – й закуняв лялькарь.
В кіоску – груші – продає – пічкур, —
Картузом – озеро, що – набакир.

Не продихнути: груди – манти – й скати.
Впав тиск, й матерія – за плин – покуту.
Жук-гноймовик – барило ночі – котить.
Закоханий – ще й – стрічкою – пакетик.

Ворушиться – громаддя мегалітне.
Маліші – ревно – бодай – до – двовладдя.
Навіть – поштар з церати – галанці⁵, —

Повз тих, що – на терасі вдвох – винце. —
Й біля риштовання, що – біоритм,
Жебрак підпилий-у- простяга – берет.

⁵ Галанці – вузькі штани.

ЩЕ ОДНА ДНИНА

В вікно – удруге – хвіст – палеозавр —
З заплавл – навкруг – навколишніх – озер.
Лантух буття – не міцно – стис – гузир,
Й лазівку – давні форми – з-під цезур.

Удосконалює – майбутнє – стінолам.
Гомункули – як різновид рослин.
Замість – морозива – дехто – бульйон.
З кіосків – прапорці – ацетилен.

Хто далечіні – крізь бінокль – наликавсь,
Той фіртку – у незвідані сполуки.
Бож невимовне – свій – і в тлумі – облік.

Ледве зіздхнув, як – до нутра – кораблик.
Й торосами – і спека – намерза,
Заки її, – знов, – грози – на озон.

ВІДКРИТІ ДВЕРІ

Міня – навкіл ля – кров'яну систему.
Бльокаду – геть, – і вже – не знати втоми.
На всю потужність – почуття – і тьма.
Найменше зі створінь – і дух, і стимул.

Назблизились – світи комах – і зел.
Під пахву – теку – й до води – кизил.
Фотосинтези – рогоза – козу.
Метеликом літа; рослин вокзал.

Кожний – відкриті двері – для тлумачень:
Глибинне, поверхове – і комічне.
Терен, – що, – ніжки з сірників, – бажанням:

Мірою сил, – усі – свій – рай – і вжинок. —
Й маля, – без нагляду – мить, в тіні вілл,
Вже – ручки, щоб його – з калюж – сервал.

ПЕРЕХІД ВЕСНИ – В ЛІТО

Цвітіння – на останньому етапі.
Попід пахвою – холодів літопис,
До річки – яром – рік старий – потюпав.
Товчуть блакить – у ступі – в джинсах – типи

На волокно – рожево-кришталеве.
Незгідні з ними – ще – ніяк – до слова.
А тут ще – збоку – служок-шкетів – лави,
Серед яких – чимало – і вродливиць.

А вже – за ними – щільно – і галайстра,
Що – конче – теж – у ботанічні лейстри.
Дехто – на карку – й брили, – волинит,

Де кут природи – без причин – линия.
Дехто – на колесі – крізь всесвіт – мчить.
В крик – всі – нараз, а жодного не чує. —
Й на розі – тихо плаче – дитинча.

СТАРТ – В НЕВИМОВНЕ – ВЛАСНОЇ РУКИ

У мозку – зсув, – і велета – подужав.
Енергії – для всіх – по вінця – діжі.
Та лише – намір – кисень духу – довжить.
І корабель – світи, кінці віддавши.

У морокові – порятунок – й пищик.
Нутро – вперед, – і на стокротки – пащі.
Крен – вмить – тоді, коли: навіщо – й «пощо».
Хмиз – геть – з думок, – і відступають – пущі.

Здасться, – нікуди, – потвори – щільно.
Вибір – щомиті, – й береги – прощальні.
Хоч – носакон – щодення павутиння,

За ним – щоб – охляп – блискавку – й фотони. —
Замість – мармизам пекла дорікать, —
Старт – в невимовне з власної руки.

НЕВИМОВНОГО СЛІДИ

Уздовж алей – гадюк – літає – закликач,
Що – на вареники – переліпив – луну.
Дві дами і джигун – літання – крізь льорнет.
В циліндрах – публіка, – портфелики-лини.

Крізь найбуденніше – й сліпим – орієнтир, —
Кілька розхрістаних, – цілу добу, – гітар.
В речах – відчутнішає – скрізь – весни мотор.
Каскади – в парках – й снів конструкції – партері

Тепло – все зовнішнє – по-різному – в облогу.
Дійсність міняє – форми, вміст, напругу – й лігво,
Й закостенілому – під дих – і відкоша.

Навкілля – з самих – охів, схлипів, м'якушів.
Та – де-не-де —.не крендель світла – холодець,
Що – зберігає – невимовного – сліди.

НАД СВІТОМ – СЕРЦЕ

Свідомість, – змінний, – плинного барвник,
Лиш мильні бульбашки. Із них – одна —
З дна існування, – пам'яті дзвінок, —
Що – з шапокляка – зайця, – глибину.

Гарує – важко – дійсність-вольтижер, —
Ким правнукам – в тарілочці – інжир.
Смерть, – бармен, – для ледачих – й модний жарт.
В мінорнім – час від часу – і мажор.

Сновид шереди – нитку – вздовж повітря.
В бляшаній діжці – волоцюги – ватру.
Дідок – пильнує, – лікті – на варцабу⁶ —

Щоб – двом, що сплять в куцах, – ніхто – на циби,
Заки – нічна – у норму – метушня —
Й над світом – серце, що – людський пташник.

⁶ Варцаба – підвіконня.

НА ТРАСУ, ЩО – ПЕЛЮСТКОЮ – З РОСИ

Від дійсности – лишились – самі з'їди —
Та – на дахах – по клаптику – саєту.
З скакалкою – у скверику – наяда —
Молодиків – у довгих пальтах – з юхти.

Кіоск з морозивом – на розі – виторг.
Двобій – двох півнів, – в камізельках – з вати.
Підпилий здоровило – сні – в кюветі.
До переміщень – знов – довіри вотум,

Заки – весь лад – на статус кволих – весни.
Нових часів – старезний оповісник —
Порозкидав – навколо – причандалля —

Для будування міст, – уздовж кодоли, —
Які б – несхитно, – хоч їх – вбік – трясе, —
На трасу, що – пелюсткою – з роси.

НА ТЕМУ ПОВСЯКДЕННЯ

На – ножиці – перетворився – клен.
Пройшовсь циклон – і після себе – клон.
З широт помірних – геть – тропічний клин,
На ноги – з гвалтом – весь рослинний клан.

Від катаклізмів – залишився – бренд.
На автострадах – смолярі – гудрон.
Поновно – чутність – приміських мембран.
Рундук, що – пірамідки – з мандарин.

До повсякденна – додалась – рішучість:
Усе – нараз – і набагато – швидше.
Де щойно – мозок – висипка червона, —

Каварня, погрібець, – в якому – вина.
Здавалосьь, – світ, – і тут йому – й кранти,
А він сміється, в рот – яйце круте.

КРАЄВИД – З ПРИДУРКАМИ

Світ – стулки, лиш – на конях – в іскрах – шлеї.
Хоч сонце – ще пів обрію – килою
Предмети – сутінки-маля – каляє.
Вітрину-грати – й двері – бакалійник.

Під ляду – гирі, терези – зусилля
До тички – притулився – цвіт kwasолі.
По цей бік – всі колеса – позгасали.
Міняють – територію – оселі.

Закоханих – щетинозуб плямистий —
Пита – про кралечку, що вічність, – з мосту.
Хтось ляментує, де – червона нитка —

Крізь дійсність, від якої – сторч – чернетки.
Йому, – з померлим какаду, – дідок
(Що – приятеля – з клітки – у саду, —
Бо й смерть – з ним плаче): сенс буття – любов, —
Та їх, як придурків, – від себе – бевзь.

КАДАСТРІВ ІСНУВАННЯ – КАЛІГРАФ

Давно – й трава, а свічка – в міжвіконні.
Цирк – під сукно – і перегони кінні.
Природа – свій- в клітині кожній – скенер, —
Про що – в смерканні – мерехтіння в каннах.

В чоботях гумових – кілька вродливиць
Тренують – у повітрі – плинних левів:
Поріг буття – циклопи безголові,
У почті порхавок, що – шепеляві, —

Енергію – вихоплюють, – картоплю, —
Із доход яг, – ще заки тіло – тепле,
І брухтом – до кесонів – облямівки.

Медогляд – лихом, бо щя на вогник – мавки,
Що – іскру Божу – на порожню гру. —
Та – ладу й вмісту – світлоперий гриф, —
Кадастрів існування – каліграф.

РАНКОВА ПРОГУЛЯНКА – ІЗ ПСОМ

По місту ще басейни – довгоногі.
Струс: скаче хмаросяг: зірвали – ніготь.
Дріяда – в тіні – вміст сміттярки, – нехить
На сочевичени буття – й наснагу.

Для тих, хто – вік короткий, – вагани.
Хлоп'я – півкраєвиду – підганя —
Гіллячкою, що – навсібіч – вогнем.
Коня купає – у затоці – гном.

Ворушаться вже – пагорби – підпухлі.
З пекарні – свіжі булочки – запахли.
Привид-каліка, – у руці – домаха,

Шукає винниці – і – з вином – міхів.
Й пес при господарі – стриба – й скавчить
Що – ніяк в зуби – ніби індічат.

ПРО ЦИКЛІЧНІСТЬ

Створіння ходять в сквері, – ні очей, ні —
Ротів чи вух, хоча подоба – чуйність, —
На дотик, – як суцвіття молочайні,
Що – вранці – територію нічийну,

Заки – в колодочки – день – й стрілку змін,
Що – під замок, аж смеркне, – й на дольмен —
Мобільність світла, що – поріг оман.

Розкутість – лише позем журавлини —
Та – поміж хмаросягами – орлани.
Приплив – й відплив – й для зоряних косарок.

А покищо – вся дійсність – миска сиру,
Ще й мед і ложка – павзу – від дієт. —
Й койот – далеко, який – знак дає:
Знов час – переінакшень кодових.

В СОПЛКУ – НА ТРАВІ – КЕНТАВРЕНЯ

Одягши краєвидик – набакир,
Серед корів – кентаври – перекур.
Тварин – із джерела хтось – налякав:
Замість пасовиськ – пляж – й тенісний корт, —

І весь відтинок дійсності – в девон. —
Та заки – на рутину – і нове,
Кілька барилець – фавни – добрих вин.
А тим, хто в інший вимір, – й кукільван, —

Залежно – від вагомости проблеми. —
Ледь – просвіток, – й на видноколі – блима:
Майбутнього – ущільнені зразки,

З яких – все – неутульне – і різке. —
Й надкушений – вбік – на валун ранет,
В соплку – на траві – кентавреня.

ДЕЗИНТЕГРУЮЧИСЬ, – ЖИТТЯ – КИПИТЬ

Лишилася – лиш латка – від халата
Та кілька, – з перевтілень, – монолітів —
І згадка про – серпанок, – чудо плоті,
Що десь – відтинок – з випадкових – сплетень.

Розвіялася форма, – повів – трину.
На дні – у склянці – недопитий трунок.
На перший плян – черговість, що – нейтрони.
Штиль – для вітрил – з морями, де – катрани.

Та світ – біжить, й за ним – новобудови.
Уздовж алеї – песик – шолудивий.
З басейну – дітям – ігри – нереїди.

Подряпину – онуці – бабця – йодом.
Парк. Липами обсаджений кілець⁷. —
Дезинтегруючись, – життя – кипить.

⁷ Кілець – пагорбок.

І ПРО ЧЕРЕПКИ

Будують – замки – й монстрів – утопісти.
Угору – жабка – із листка – капусти.
На розі банк. З вікна – службовець – постіль.
Дідок – ковіньку, – пробує – не впасти.

Хортів – красуня, – стримуючи, смика.
На клюмбі квітнуть – гіяцинти – й маки.
В басейні – світ – з шухляд торішніх – мокне,
Юнак – й вапном – ніяк – кохання муки.

Цементні – уквadratились – колони.
Щомиті – нові зсуви – й покоління.
Самітник – винайшов й на карк – двигун,

Що – вітром – смуток, – й натовп – навздогін
Й триває – знов – черговий вітривал,
Що – черепки, де – витовкли – траву.

НА ТЕМУ ДІЙНОСТІ

Доріжками, що – змагуни, – з перкалю —
Навчають, як топтати ряст, – шмаркулю.
Сидять гравці – у сквері – долі – колом.
Один – безногий, – поза гуртом, – кельму,

Яка – в його руці – на схлипи – й охи,
Щоб – між століттями – позначки – й віхи
Там, де пройшлася, – й без сурми, – наваха,
Й від – перемелених – носи – і вуха. —

Та вже світило – бичачий озадок:
Дня декого – нагода – з джином – соду.
Молодші – стежку – намірів шляхетних,

Заки – менада – тирсом – пелехатим. —
Й невтомні ткалі – н- дійсність, – полотно,
Яке – амурчик – на кавалки – тне.

СЛОВО – Й ПЛИНОВІ

Гіенами – розлазиться – щодення,
Лиш хрускіт маслаків – з-під смужок диму.
Заковтування – й решток поїдання;
І вмить – ані оселі, ані – дому.

У інший бік – на поклик – необачно,
І вже – весь світ – з-під ніг – геть – поклубочивсь,
Лишивши – терми й палі – на узбіччі,
Де щойно – змагуни – звитяги – бучно.

Хоч – на підпитку – із вікна – фотограф —
Аматор: як – коня – на розі – тигри. —
Торс існування – на шматки – відразу,

Ледве – горішок – з дзьоба – костогризи. —
Й намарне – плин – й крізь вічність – наріка,
Що час – часами – з м'язів – і ріку.

ЯК МІНИТЬСЯ – ТЕ, ЩО – ЗА МИТЬ – ЗНИКА

Світ- щойно, – й в ухил знову, – вражий син,
Кусає – невимовного – оса.
Все глибша – дійсність, й затісний – кесон.
Мигтять лаштунки – й торси – без парсун.

Нутром – басує – з оселедців – кінь.
Школярик – на папір – синдетикон,
Який – у інший вимір – витіка,
Й звідти – матерія – у шиби, – ще – ракун.

Воюють – хто – за кайф, хто – за абетку.
Є й ті, які хосеном – власні збитки.
Цей – втіхи ліжка – й попоїсти – смачно.

Ще інший – в мандри авіокосмічні,
Із мосту – в воду – чи на рушники. —
Лялькар – нитки. Ляка – лиш – перекур,
Як міниться те, що – за мить – зника.

МАНДРУЮТЬ ДВЕРІ

Блошиний світ, а – кінські перегони.
Кінь переміг, отаборившись – в генах.
Природа – полюбляє – перегини. —
Між – втіленим – й не втіленим – змагання,

Із очних, – видивляються, – западин
Століття, як – на лід тонкий – ступити —
Без втрат, що їх – циклопи – й ліліпути,
Які – кутки, попри суворий – поділ,

Щоб – кожне починання – до кондицій, —
Галактику – чи цибулине денце, —
Алюром, шкандибаючи – чи клусом —

До головних переділів – й підкласів.
Й дивується – захеканий ключар:
Мандрують двері, світяться вночі.

МАЙБУТНЄ – БРАСОМ, – В ДУДОЧКУ – ВУСТА

Ледь – переляк – розум —.в кущі – примусив,
Як світ новий – каскадами – із місив
Навколишніх, що – вміст інакший – й масу.
Навіть стокротка – раптом – плодить – монстрів,

Ще плинний – птеродактеля макет
(Й природа – час від часу – в глухий кут) —
На спині – у басейні – дітям – кит.
Будують – світ, чергову – хатку з карт.

Клепають зір, щоб – й до – летких – подробиць.
Про сенс – дрібниць – і віртуоз – на дримбі.
Порушиться – в думках і м'язах – пістрія.

Кому – спонука – і вчорашній пострах. —
Й позаду – за собою – всі мости,
Майбутнє – брасом, – в дудочку – вуста.

САТИР – ЛЕДАЧО – ДЗЕНЬКІТ, ЩО – ТРАМВАЙ

З залізних вихиляється – плятформ —
В хламиді цирковій, – ніс – бульба, – ферт.
Часами – змигне – лев – у світлі фар.
Із парку – місто – поглина – кефір.

Десь – за кефіром – в барі – галасують.
З тарілки всесвіту – птах – зерна сої.
Буття – на стинах в стінах – провисає.
У кишлах – ще очікують – Месію.

Дійсність нову – комахи – на підрамник.
Із дір джерела – віяла – нестримно.
Колінця – до нестями – кожна фаза.

Скрізь – первнів – надпотужна гіпофіза. —
Лише – у затінку альтанки – на траві —
Сатир – ледачо – дзенькіт, що – трамвай.

Й ЗНОВ – ЛИШЕ ДУХ, ЯКИЙ – ЛЕДЬ-ЛЕДЬ – ТРАВУ

Додому – пізно вранці – волочій,
Ще відсвіт – юних кралечок – в очу.
Буття, заховане – на дні речей,
В подобі діда – часом – зустріча —

Мандрівника – й його – до хижки – кличе,
Куди, здавалося, – й ногою – лячно.
Та лиш – поріг, – як швидкостей сполучник —
У інший вимір – існування клоччя,

Й від дійсности – плямисті витинанки,
Що – за бар’єр – на ратичках тоненьких.
Й нову поверхню – черево-годинник,

Який – ковта – роздрібнення щодення,
Заки й його – космічні вартові, —
Для яких – й вічність – як вольфартіоз. —
Й знов – лише дух, який – ледь-ледь – траву.

ДІВЧА-ФОРТУНА – НАД ВСІМА – СВІЙ МІХ

Обрій – з ознаками – лісоповалу.
На ніжках – качура – гуляє – вілла.
У руці – озеро, задумавсь – велет.
Речей ядро – т кристаликами – волю.

Ще – де-не-де – століть минулих – з'їди.
Онукові – бабуся – краплі – йоду.
З лелечих гнізд – часами – і наяда.
Світ – наче й світ, – а серце – біль – троюдити

Самі рослини – власний інвентар.
Буття: на всю міць – оберти – гвинти.
Із хижки – чути – оповідь хрипку.

Уздовж каналу – кралі й парубки.
Потужно цех – звитяжців – і комах. —
Дівча-Фортуна – над всіма – свій міх.

ПАНІКАДИЛО

Над площею – літа – панікадило,
Аж ті, що – вгору, – і брилі, – й сандалі.
На мурі – шкети – пробують – кодолу —
Для пришвартовувань. Хто – радить – й дулю, —

Як дідькові, щоб – гепнувсь, як вівця.
Ще дехто – засіб: жабу – в молоці,
Магнет заземлення, а чи – яйце,
Що його – курка, коли ворон – кряче,

Попереджаючи, що світ – в мокречу.
Або й простіш: вбік – пересунуть кручу —
Чи муром, де звитяжці – спільно – крекчуть.

Та хтось додумавсь: зір – мерщій – назад. —
І вже панікадило – унизу —
В подобі – Есмеральди – і кози.

ЛЮК – КРІЗЬ БУТТЯ

На березі – шерехи боржників.
За пірсом – в ямі – океан зника.
Поверх голів – в ніщо – за кадром – кадр,
Аж поки – півень – три кукуріку.

Атлети з краю ночі – перегарт.
Завсідники у барі – джин – й кагор.
Очікує – світанку- з лігва – з гір,
Щоб – ще раз – долю – з присмерку, – авгур.

Дійсність – щеза – й ніде – не улузнеться.
Хоча навколо – тліну маглівниці. —
Структура, яка досі – з'яви, репа.

В площини надсвітів – з'явилися – трапи.
За ядра – міжсполучень – світлофільтр. —
Люк – крізь буття, – як сіті, що – кефаль?

ТУШЕ

Виделка двометрова – балерину,
Що – на пуантах, – пір'я – на пороні,
Який – кризь отвір – в простір незмірний
Поверх латаття, що – картатий ранок.

Вкотре – буття – перемістилась вісь.
Й світів колишніх – жир китовий – й вус.
Самотній мандрівник, що – не увесь, —
Як перекур, – на березі – шинквас.

Природа – згрубша – вартісні балянси, —
На серце – і нутро – гостріше – лінзу. —
Та вже – щодення – від астрономічних

Завдань – до забігайлівки, де – смачно,
Куди – і вічність, – нишком, – поспіша,
Заки дух, – їй – і решті всім – туше.

ПРАПОРЕЦЬ

Світ – дошку змін, – мізки й нутро – пемзує.
Коза – кущі – навколо, – листя – зойки.
Щезає обрій спалахами заїд.
Від дійсности – лиш – клаптик бумазеї.

Доцмудрое – чарчину рому – пелех.
Тополі смутку – на магнітне поле.
Лій небуття – на скло – перетопили.
Свідомість – верстви – корисних копалин,

На розі – жевжик – в казані – синило —
Із олівців, що – випали – з пенала.
Ще інший – збоку – з існувань муляжних —

У невимовне – часожерні – лижви,
Щоб – залишки, що – бевзь – нахомутав, —
І – прапорець, який – колись – мету.

РАЙ?

Весна – надії. Шкети – до коржарні.
Час-робот, – заки з ладу, – світу жорна.
Стирчать з голів – уламки – абажурні.
Тераса. Двоє, сміючись, – інжиром.

Малий – смокталку – й ще – до автомата.
Щітки – з фасадів – цілорічний – смуток.
Перш, ніж – в рівчак – те, що – вдалося змити,
На гуму – аж до обрію – предмети.

Як – на початку ш захват перешкоди —
Й маразмом, – ніби – всі шляхи – в нікуди.
Сама вже дійсність – й крок повільний – скоком.

Ні сумнівів, ані вагань – й розпуки. —
Навіть – в своєму закутку – мимрій, —
Повіки Вія: леле, пробі! – Рай?

ВИБІР

Тенісний корт. За грою – стежать – троє.
Сітка – вогнисте – з дійсности – фільтрує.
Промовець – на трибуні – в пустку – хрию.
За стадіоном – з океану – реї.

Прийдешнього – лиш – спини – по ровах.
Сокири – ланцюговість – хорову.
У лабіринті – мінотавр – реве.
Жене – серця – і душі – буревій.

Дрижить буття. Так – невимовне – близько,
Простягни руку, – й мов книшка – на блясі.
Хоч – кожний порух – з тіні люто – лучник,

Який – хвилини існування злічить. —
Й регоче, захлинаючись, дебіл,
Що – ухопив – за гудзика – добу.

НАЯВНІСТЬ СВІТУ

Серед магнолій – боком – й запах хлорний.
Для пішоходів – зона. Бар. Голярня.
І, де млинці. Крамничка ювелірна.
Димар палацу – атлантичний люрик —

І доби – відкривачів – і каравель,
В пам'ять яких – колона – і нарвал.
Далі – мандрівний кін, – мім – водевіль, —
Притчу – про яблуко і трьох кривуль.

До пірсу ближче – автомат-хімчистка,
Як – існування – невід'ємна частка.
Гороскоп-лялька – голову похнюпив, —

Пружина – з ладу, – й луснув гіпс, що – німбом.
Та світ – ще є, і юнка хихотить —
До красеня, що – на шнурку – хорта.

НА ТЕМУ ЦИРКОВИХ ПЕРЕГОНІВ

Трохи надувся, – й розмір світу – нулик.
Й черговий раз – знов – від азів – анали.
Подвір'ям – марафонський біг – дуб-нелинь.
І – на трьох лапах – й те – за ним, що – скніло.

Здавалося: ніхто – ніде, – запізно.
Як – з хмар – пила – марудне – і тупезне.
Й від кам'яниць – униз: з полиць – склопосуд —
Під ноги – коням, що – жеруть – топази.

Що – нетля, як земля вже – скоком-боком.
Оновлення – забило усім – баки.
Хоч видно: не туди, – і тут – доречно б...

Та віжки дійсности – й жук власноручно б. —
Арена – ширшає, й квадрига – мчить,
Заки – діра – і квочку, і курчат.

ДУХ – ВІЄ, ДЕ ХОЧЕ

Можливо, й гедзі – кодекс Гаммурабі⁸,
Призвідники – до мандрів, що – карибу?
Перетинки – часами й плину гребінь,
Й вряди-годи – й здоров'я, як хвороба?

Та – руки – ще, – що – із долонь – пісок,
На обрії – телят – хлоп'я – пасе.
За юністю – дід – в булці – копирса.
Біля кіоску – двоє – з моркви – сік.

Млинцем – маршрут – мандрівник – накриває,
Ледь сплигнувши – із лінії – кривої.
Найліпше – залагоджувать – в захмар'ї —

Конфлікти, вивих вдачі, перемир'я. —
Й від щастя – завмирає – кухарчук,
Що – раптом – стежку духа крізь харчі.

⁸ Хаммурапі.

Й ЗНОВ – ЛЮДСТВО – НЕМОВЛЯ, – РУЧКИ – МАНЕЖ⁹

Скрізь відбувається – процес капсулювання.
Світ – пробує, – як – ліпшу половину.
Міста – мандрують – в інший вимір – в венах.
Померлі – пилом, а по них – ще – дзвони.

Після дощу – все – від нуля – й в краплині.
Так сяє, що – до тямі – й тороплені.
Колоду карт – гравці, що – поза пляном.
Від переміщень – ще самі – відлуння.

Бікфордів шнур – ядро, де стався – розтин, —
Й рівнину – на складчасте- і гористе.
Та вже – з закутин – крізь навкілля торох

Інакший – напрям світла – аватари,
Яке міняє – дійсности тоннаж.
Й знов – людство – немовля, – ручки – манеж.

⁹ Крім циркового манежу, невелика переносна загородка для дітей, які починають ходити.

НЕУПЕРЕДЖЕНИМ ОКОМ

У сквері – з павами гуля – індик.
Садовину, що – здалеку, – рундук.
Водою – довго – відплиття – гудок.
Хоч корабля – і сліду вже – ніде.

Ситром – в кіоску – ігуанодонт.
Мінітайфуни – у пробірках – день, —
Що, – на бажання, – й вічність до – годин.
Міняє шкіру – щодоби – майдан.

Скрізь випробовують – тривалість – зчеплень.
До рибок золотих – в басейні – чапля,
Щоб – геть – від мурів, що – очепи-зябра.

Цирк рекламують: клоун – охляп – зебру. —
Й пес із господарем, який – бронхіт,
А смерть-русалка – тягне – в лепеху, —
Весь світ, – на згадку, – в груди – запиха.

НОВІ КАНАЛИ

Від обрїю – лиш кольорові – рядна.
Забувся статус – й вишкіл попередній.
Ані – рідні, ні статків, ні – споріднень.
Разом з вокзалом – потяги – крізь груди.

Літає, власника відбігши, – дутик.
Шкільне подвір'я, галасують – діти.
Дійсність – ще є, але – зника – на дотик,
Як проєктований – в «колись» – додаток,

Який – матерія, що – надмір – сили. —
А покищо – цунамі снів – оселі.
Ще й голомозі – із цибатих суден —

Трикутну – в мізки – й почуття – розсаду.
Хоч – на малих відтинках – неформал —
Ще – спробу, щоб – в нові канали – й міль.

У ТЛУМІ

Від снів – самі провалля та бескиддя, —
На власний розсуд – поміняли коди,
Й головне – випало – на бік – із кадру. —
Дивується, йдучи за паном, – кундель.

Сидить на ганку, – й бердлом – стука, – бердник,
Чого нема, те – за найбільший збудник.
Запобігаючи – загрозі збіднень,
Світ зовнішній – із яблуками – в бодню.

На грудях (торг) – примоцувавши беджа,
На діжці – плаче – впійманий – грабіжник.
Монтери – на фасадах – плетениці,

Що – рурки – для нічних ілюмінацій. —
Й, притримуючи – в тлумі – пектораль,
Красуня – пиво, редьку – і макрель.

СВІТЛО

Вода, мости – і густо – від перевиць.
Палац-руїна – й сходи мармурові —
Аж до каналу – на найвищий рівень,
Де ще – при палях – тінь – човнів дірявих.

Живе – згасає й гине – без снаги.
Хоча каркас – ще – сяк-так – автоген.
Стабільне, ледве – пальцем, – на сугу —
Там, де буття – джерел – не досяга.

Дарма що – дух – всім – власних сил – фіксатор.
Бо вже на брамі – велетенське сито —
Просіює – і наміри, і пам'ять.

І душі, які – з розпачу – сліпими,
Порогу не здолавши, на – калган.
Та хто – рішуче дай далі покульга,

Той – знову – зір, – вже інший, – й крізь вогонь
В світло, – єдиний – дійсности двигун.

НА МАЛИХ ВІДТИНКАХ

Легіт – на сквериках – зганя оскому,
На святі – перебрав – рахат-лукуму.
Й доводиться – сяк-так – поміж стежками,
Обмежуючись – ямами – мілкими.

Два волоцюги – сходи – фільмотеки. —
Кожен – щомиті – Дельфи – чи Ітаку.
Зі гнутим пальцем – дощ – в надбрів'я – стука.
Працюють – і яри, і – водостоки.

Часами й грім – важкі барила – котить,
Щоб легше – з повсякденного – в розкутість.
Полум'ям – інколи – й ласкаве – пахка —

Й колючки там, де – постелили – пухко.
Та зміна – паличку чарівну – перейма,
Й цвіте вже – жовтим – в почуттях – ромен.

ДО – ДІЯНЬ – НА ІНШІЙ ШВИДКОСТІ

Повіяло – прозорістю – із гір.
Ходу – міняє – дійсність – й мегагерц.
Дідок – рятується у перегарт.
Інший – до пляшки – з відсвітом: кагор.

Дядька – з онуками – роликотром.
Імперії – на мотлох – й до відра.
У тиглях – шкет – мальків-мікромодрин
Виплекує, аби – послабшав – тренд:

Без тяглости – від форм – ніжки та роги, —
Що – небезпечним – з небуттям – перегук.
Хоча – й навкілля – думання поліпів —

Досить, щоб – й бевзь – буття сенс – розшолопав
Й, – на грудях – з’яв – пливкий акордеон, —
До вже, – на іншій швидкості, – діянь.

НАВКОЛО – ІСНУВАННЯ КОДУ

Цілу добу – до парку – турнікет:
Охочі – от-от – існування код.
На всі лади – працює – зору кут,
Аби – летючість, – сенс речей, – витка —

Для кожного, як – свіжі шулики¹⁰. —
Димки – із чіл, суглобів, спин – і кучм:
Як – найдоцільніш – дійсність, котру – корч.
Й скрізь – міні- й макроступи – і товкач. —

Експерти-вольонтери – стратегеми:
Зелене світло – шалу – й перегинам.
Скарби, що – досі – в слоїках – дбайливо, —

Гарцюють – й прапорці – на перевалах. —
Хоч – вартовий – ще – голови стина
Тим, які – заповільно – із тенет.

¹⁰ Шулики – коржі, политі медом із розтертим маком.

КОРАБЕЛЬ, ЯКИЙ – СЛІДИ

Перемістились – луги – і оксиди.
Уздовж веселки – помідори – садять.
Відхилення в природі – в робах – судді.
З одної пляшки – пес – й господар – соду.

Про потепління – в світі – теледиктор.
Едикт – давно, – а пам'ять – акведуки.
Ніяк – балянс – прибутків – і видатків.
Привид – на сіль – в воді, лиш – легко – дотик.

Розм'якшень місце – зайняли – тектити.
Аби – стерно, а там – байдуже, – хто ти.
На розплід – качку, – з кошика – тітуся. —

Маля – уперше вимовляє: «Тася!» —
Й від корабля, хоч вже – віки, – сліди —
Крізь душі й синь, де він – кінці віддав.

З КАМІННЯ – САД

Круглу добу – усесвіту модистка
Новий аспект всього, що було – досі.
Взнаки – тунель поміжплощинний дався,
Що – крізь невтільне – ковбиком – надувся —

І шлях матерії – з рачків – і мідій.
І вже – моря, де – мить тому хамада.
І знову – легіт, непідвладний – моді. —
Й – одні, що – хвалять, й інші, які – гудять

Свідомосте й уяви – надбудови —
Щомиті – із нутра – леткі – складуви. —
Втомившись – від дифузій атомарних —

Стихія – раптом – без поглинень – мирно.
Й де – течію галактик – габіон, —
З каміння – сад – на все буття – буя.

У РАННЬОМУ ДИТИНСТВІ

Малюк – долоньками – усмак – повидло —
На килимок, на стіни, – сітку з вудлищ.
Ні неньки, ні дорослих – на заваді.
Ніхто – за ручку – й за плече – не водить.

Малого – за напарника – звірятко,
Що – на паркеті – грядки – й глею грудки.
Із кубиків – і башти, і – широти,
Що – на наритниках – зі стелі – зрідка.

Звірятко – зі звичайної фанзи —
То крілика – живого, то – козу.
Допомагає – інколи – і щуці —

Долати – перешкоди – на блощиці.
Все рухається – й навсібіч – летить,
Коли – малюк – з звірятком – в світ з латать,

Обоє – на співочому лящі, —
В стихії, – поруч – з маминим плащем.

МОВ ПО МАСЛУ

У глухий кут – на день – метали лужні.
Атлет, змагаючися, біга, – лежма.
За ним тунелі вітру – як зволожник, —
На роliках, – в повітрі – трюки – лижник.

Внизу – за столиками – хлопці мустом.
Мосяжні сіті, – щоб – русалок, – з мосту.
Є й інші, що – буття – шукають вмісту.
Літає – чортик, – у руці – фламастер.

На трьох ластих – щось невиразно муре —
Тих, що – в перервах – ще про щастя – марять,
Й з програвана, – на лавці, – диск-мутант,

Який – занадто кволих – до мети.
Бо дехто – й зі слабак – не кида – щит,
Хоч і доводиться – притьма – в куці.

Та намір – напрям – й тиск, що – й коліща —
Назад, – і, – мов по маслу, – ціль – з ніщот.

ПЛОТИ, ЩО – НЕВИМОВНОГО – ЛИМАН

Мить, – й існування – в скриню – і на ключ.
Не серце – в грудях, а- метровий кліщ.
Зібгалося —;на бульби – шибок скло.
Ані – душі, а брук – дитячий плач.

Спалахує – й нуртує – уздовж стін, —
Туди – перемістився – весь планктон, де
Й кітву, щоб – ні атола – в блекоту.
Й знов – невагомости – панує стан.

Бо вже полює – присмерку рисиха,
Хоч ще білизна – на мотузці – сохне.
Та і її – скрізь вогняні мурашки,

Котрі – доценту – комірці іщ та рюшки.
І з вікон, з яких – щойно – килими, —
Плоти, що – невимовного – лиман.

ДЕ ВІЧНІСТЬ – НЕТРИВКЕ – ПЕРЕТИНА

Скрізь – довгонога, – крила й пащі, – пуща.
Та у повітрі – ще – стежину – пищик.
Часами – крик: душі живої – пошук.
Потвори – никають: розвагу – ^ й пашу

Там, де пожежі – смуги пирію,
Джерела і струмки, що – нерейд.
Дрібніші духи – в просвітках – більярд.
Над головами – замість неба – фйорд. —

Без відпочинку – дійсности карбівка.
У спеку – в глищі – дзвін – з карбону – бовка.
Й долоня – інколи – поверхню – паца:

В копиці – й в надра – зайві світла спиці.
Щоб, – попри стиск, – ніде – перитоніт,
Де вічність – нетривке – перетина.

ЛИШ – ПРАПОРЦІ

У присмерку – чаклунка – перелет¹¹.
За нею, – кіш на спині, – оцелот.
Дошки з краплин – іскринами – з ріллі.
Шуга, – господаря шука, – халат.

Веранда. Двоє – свято, – келих – брют —
За черговий – в душі – переворот.
Доводиться – і вплав, де – щойно – вбрід.
З калюжі – не русалок – спів – дорад¹² —

Ще трохи, – зіbrane в капшук, – зусилля,
Й усесвіти – з ікри – на антресолях —
Вбік – ящірками, – й хвилі, що – каное —

Каньйоном. Форми зношені – конають,
Хоч їх, – на мить, – свідомосте діод,
Де – вісь нову, – без приписів – й дієт, —

Лиш прапорці, що – шкетіки – з кают.

¹¹ Перелет – трав'яниста бобова кормова рослина, в нар. мед. – вжив. проти виразок

¹² Дорада – риба.

ШАЛЕНЦІ, – ДУХОМ СКРІПЛЕНІ, – МЕТУ

Поцяткував природу – жовтий кір.
Озера – палітурок коленкор.
Поставив – світові – своє – на карб —
Вир, який – ніч, а з нею – й перекур.

Зусилля сил, – та жодної – підмоги.
Змінивсь – фарватер, тільки берег – мига,
Площин перемикання, як засмага.
Із цятки – навсібіч – прозорі – смуги.

Місця завихрень – конус – і стовпець.
Красуня – в бар – на ремінці – паця —
До тих, хто – проти тліну – конспірує,

Не в'яжучися – пізньою порою. —
Й несхибно – повз жеоди – й пегматит, —
Шаленці, духом скріплені, – мету.

ЛИШЕ – ДУХ

Торкнув – нутро, – і катастрофу – подув.
Притлумлене – циклопами – з западин.
Скипів вогнем – й каміння – млявий пудинг.
На перший плян: світ ~ серцем – слідопити.

Людство – знов – в мандри – із халуп – і шатр.
З ніщот – новий розподіл світу – шунт.
Дійсність – булькоче, міниться, пашить, —
Орієнтири – інші – із пляншет.

За виграшки – і завелике- намір, —
Буття структуру – чи – цирковий номер.
Крізь вушко голки – легше, аніж спадок,

Який – отруту – із млинків – насподі, —
Та щойно – дух, де – пекло походжа
Й жере печінку, – як – на пил – злий джин.

ДІДОК НАГУЛЮЄ – НА РЕМШЦІ – ТАРІЛЬ

До міжсвітів – провідником – єнот.
Дійсність – на мить – зайшла – у шалину¹³.
Зміна рівнин, де гонг німий – луна,
Мегаміста, де – щойно – полини.

Й ніхто вже – до нових реєстрів – втрати.
Життя – пішло – по лінії щ фокстроту.
Лиш – випадком – опівночі – зустріти —
Можна – бідак, що – катеринку – крутять.

Та й їх – буття – туди – перекида, —
Де – всіх їх, – як поживу, – крокодил.
Бож – дехто – так зануривсь – в власну флегму,

Що й бубликом – не витягти – із лігва.
Хоч – ще надія: там, де – літораль —
І автостраду – кілька фумароль, —

Дідок – нагулює – на ремінці – таріль.

¹³ Шалина – хаща.

ШИРОКИМИ ОЧИМА

В повітрі – грають – предки – у крикет,
На кріслі – з кощика – муркоче кіт.
Екран – кунгфу: як – хлопці – копняка. —
Міняє дійсність – форми – й зору кут.

Дімки із карт. Світлини. Куманець.
Світ – за вікном – чвалає – й не мина.
Вхід у свідомість – стереже – манул.
На сходах – в дамки – білі доміно.

На повні груди – заважає – мойва¹⁴.
Кербуд – в клоаку (авто – мив) – помий.
Без няньки – мить без догляду – манюне —

За крильця – муху – й вздовж дахів – в незнане
Повз скверик, де бруківка – на підбіл —
І підлітки – у захваті – в футбол.

¹⁴ Мойва – дрібна риба родини оселедцевих.

ПЛАВУНЕЦЬ

Ледь накрапає, а – з водойми – стогін:
Ледачу дійсність, заки – втямить, – в стугу.
Никають – довгі – духи-коркотяги,
Що – для малих – калюжних бризок – втіху.

Будують, садять, – кожний – свій хосен.
На зламах неба – простір – клявесин.
Перекочують – в терен, де – все ще – сон
Від існування – тин – й кілька – парсун

Та постатей – у глиняних – шкірянках.
Вздвж річки – помаранчові шкоринки —
Й драбина вгору, де – в повітрі – острів. —

Біля метро – бабусі – перші айстри.
Басейн. Тераса, де – й напій – з суніць —
Й – з завсідником – розмову – плавунець.

Й НА ГРЯДЦІ – ХАОС – ПЕРЕКУР – ЯК КРІП

З'явився й щез – стяг – й острівець – яскравий.

Й поїхало: сторчма, зигзагом, криво.

Озоном – камінь, – з іхневмоном – кривні.

Брати – не тільки – духом, а й – по крові.

Аж доходяга, який від сухот,

Зелені крила ящура – й на схід —

З лелеками. А клен, що – вже – всихав,

Добіг – до річки – і на лепеху,

Де – знов – оновленого – вітер – торга,

Чи гість – позбувсь – амбіцій – елітарних.

Крім – серця, – і природі – трохи – глузів,

Як в ніс – хробаччя, не спитавшись, лізе. —

Й на грядці – хаос – перекур – як кріп,

Хоч – мить тому – ще – ложкою – ікру.

ЯК ПОРУЧ – СЕРЦЕ

Торопа, що – два тижні – від хвороби,
На третій – перевтілювався – на рибу
У скляній кулі. – Й дійсність – боком, – крабом
До табунів, які – не знають – скребел.

Замість світил – склепіннями – дрезина.
Скрізь – зовсім поруч – необжиті зони.
Відкрили тропіки, – в бінокль, – кузени —
І знахідку – кефіром – і нарзаном.

Об'єм – і напрям – знову – ціль – і термін.
Хоч в повню – діють й збудники отарні.
Та що – про чорні діри – суперечки,

Коли долоня – всесвіти порічки? —
Хай – все – лиш сон, що – ящуром – з півсну,
Як – поруч – серце, яке ще – пісні.

УХИЛ – У ПІВДЕННЕ

Буття, – вигадник, лотр – і розбишака, —
Любить – і жарти: фоєрверки – з пшику. —
Дівча – у кошик – стиглі артишоки.
Дідок – зловив – і для онуків – шуку.

З баштану піраміди кавунів.
Базар: з діжок-крамничок – сидр – й вино.
Ніхто вже – повсякденна – не впізна.
Плитке й зачовгане – вміст – й глибину.

Самі – фіртки, квартирки – й надбудови
Свідомости, яку ніщо – не давить. —
Торги, – як рівні, – і живі – і предки. —

Зміна щаблів – безболісно – і прудко.
Лиш – плівочка «тепер» – й палеоген. —
Й нутро – незмигно – із вогню – в вогонь.

ФАЗИ ІСНУВАННЯ

Всю ніч – до ранку – повіви – жерстину.
Перемістились – небом – гравці – в теніс,
Кістяк – на розі – в присмерку – жетони.
Замість будівель – смужечки етану.

З роз'єднаних – дух витікає – ланок.
Навкілля всотує, – вдих, – око-шлунок.
Скрізь – знову – гори, де колись – долини.
Розум – кипить, а серце – в крик – й холоне.

Простір провис: видовжується – І в еліпс.
Шатириць хвиля – берег – гострим милом.
Залежане – на вічності полицях —

Прокинулось – й в життя – в новій сполуці.
Ніхто – ніде, лиш – віспу ще і- щепій —
Та віслючок – крізь сон – пирій – щипа.

ЩЕ РАЗ – ПІВДЕНЬ

Спека. Рештки руїн, де був акрополь.
Оливи – пагорб – ледь сріблястим – крепом.
Рідко – халупи двері – пес – зі скрипом.
В бляшанку – з пінії – живиця крапа.

Музей. На вході – робот-командор —
Квитки. Містки, де – розкопали – двір.
На площі – цирк фільмують, й каскадер, —
Що – небезпечні трюки – за нездар.

У будці поруч – можна – й балабеник.
Сліпий каліка сольо – на тромбоні.
На мотузку – школяр – плямисту кицю.

Під муром – сушать – виноград – на коцах,
По яких – котиться – дійсности віз:
Простягти руку, – й сенс буття – увесь.

БЕШКЕТНИК-ДУХ

Підземка. Ранок. Никають заброди.
Дехто – з удатніших – у торбі – бренді.
Де – ввімкнений провітрювач-вібратор,
Товчуться – гуманоїди-гібриди:

Буття – новий – примірюють – макет.
У нетривкому – часом – й гострий кут.
Те, що – лякало, зблідло – й не ляка.
Із автомата – й каву – з молоком.

Ті, – кого – існування лихоманка:
Шукають – в інших вимірах заміни.
Та – як заміну, як рука смаглява

Простягує – жовтогарячу гливу,
І – в прірву – серце, наміри, гальмо? —
Бешкетник-дух – квартиру прохилив,

Й цикади світла – дійсність і гульню.

ЗАМРІЯВСЯ – І ПИЛЬНІСТЬ – НА СЕКУНДУ

Замріявся – і пильність – на секунду,
Як вже – з-під ніг – буття – й за обрій – кондор.
Й небом – вервечкою – без торсів – кинді.
Табун лошиць – струмує – із аканта.

Постать – ніяк ще – дзеркало камінне,
Що – всмоктує – слабке – і безіменне.
Тужавіє – і в обриси – оманне.
Лиш – ціль – маяк, що – поштовхи імунні,

Щоб – дух – не згас, – а там – і камікадзе. —
Задовгим – може бути – й надто – куце. —
Й крізь п'їтьму – ледь-ледь – блима – каганець

Й порожня пляшка, що – колись – вино.

ЛИШ – НАМІР

Мигтить – в повітрі. Крок, – і ельдорадо.
Та довго ще – крізь – порожнини породи.
Ще – лябіринти, які – тиснуть груди.
Хоча з легень – блакить – ефемериди.

На обрії, що – кілька – всохлих фіг, —
Вряди-годи – вогонь – автодафе.
Позначки, що – вперед, – ентомофаг, —
Без шкод – для себе, – шлях – між центрифуг,

Котрі – не тільки – вдих, ай – живе м'ясо, —
Повз – пашеки – із ефемерних місив. —
Єдиний дух, – усіх примар розчинник,

Дзвіночок, що – й крізь – поклади мовчання.
Й копняк – мішок, що – іскри й міць – покрав.
Й лиш – намір, що – як перелита кров.

ЖМЕНІ – СВІТЛОВИХ ПЕРЛИН

Заковтує – рельєф – водочерпалка.
Прокинулись – в речах – пригаслі пельки.
Місяць у повні – в тростяну – сопілку.
Із дна буття – все тоншу нитку – шпулька.

Зі ставу – тиша – в лещата, – агресор, —
Розмиті форми, які – давні траси,
Що ними – динозаври, духи, рисі. —
Навколо – тепло, а нутро – морозить.

Дзвоник всередині – на мить – зашпортався
І в льох – до покручів – при пляшці – спирту.
Та вже – джерела – швидших відображень,

Й міняються – і речовини, й брижі.
Й щойнонароджене маля – шпурля
У душу – жмені – світлових перлин.

КІНЕЦЬ НОЧІ

Ніч. В тиші – цокають – підбори, —
Веде красуня – Цербера – із бару.
Завсідники – під ранок – сіють бурю,
Хоч – дехто – й сік – із моркви – із імбиром.

В провізоричній клуні з дикту – стельмах.
Навколо – бастіони – ще криштальні.
Не видно пучок, блимає – мастило,
Перлини – морок – із космічних стулок.

Вивішують – усесвіти – на шворку.
В мансардах, – хто – із ранніх, – кавоварку.
У міхурцях антен – все дужче – живчик,

Що – інколи – в кружечках – рештки жовчі.
Й над звалищем, – із брухту й старих шин, —
Поволі – новий обрій – кабошон.

ЩОБ ТИХ, ЯКІ – ПО ВУХА, – ІЗ НІЩОТ

Від світу – за вікном – двигтюще воло.
Опівночі – цокіт копит – із вулиць.
Щовершник – палиця, що – тузінь вилиць, —
Це – пошепки – вже не один бувалець.

Кожен – по змозі – уніка призначень,
Коли від буревіїв – душу – нічим.
Та інколи – й жебрак – всі брами ночі,
Що – біля бару – дрібняків – канючить.

Хоча терен – окупували – видри,
Які – в діжках бляшаних – пильно – ватру.
Дехто – з красунь – халатик – з фотоплівки,

Гермафродити – й просто – в самих плавках.
Й на розі – янгол – все ще – коліща,
Щоб тих, які – по вуха, – із ніщот.

ЧАСТИНА ІНТЕР'ЄРУ З ДОЩЕМ

Стіл. Смокви. На тарілці – свіжа вурда.
Сторінка із часопису – кросворди.
Малий – у стільчику високім – вертить —
Млинок з паперу – й зі своєї варті —

Кришками цілить, й ротиком, – чи втрапив —
У півня, – в цій подобі крильми – тріпа
Для нього – світ, який з підлоги – шруби,
Що – скріплення реалій – мізантропи.

Та – протяг, – й миттю – стіни – з парусини
На волю – весь кімнатний простір – суне,
З собою – ложки, шафи – і драцену

У горщику – з жовнірчиками – з цини.
Щоб – на лету – за держака – бердиш,
Що – дощ, – один за одним, – із підцашш.

СМЕРТЬ, ЩЕ ТЕЛЯТКО, ОБНІМА ДИМАР

Каварня. Лев – п'є каву – й часом – рика.
Факір на дошці з цвяхами – уроки.
На близнюках – одна – на двох – перука.
Розводить – в черепиці – легіт – раків.

Правопорушників – від лих – свисток.
Хто – за фундамент – серце, хто – п'ястук.
Мігрують люди, звірі – і міста.
Пес із господарем – на лавці – стейк.

Їм – ще в повітрі, – світ – бігцем – сновига —
Про швидкостей – ментальну перевагу.
И за ним – лиш смужка – із-під хмар – рипливих

Та дзига, що – вздовж мерехтіння – плава. —
Й, – набік – буття пилу – й секундомір,
Смерть, – ще телятко, – обніма – димар.

ПЕРЕСТОРОГА

Природу – штиль, а в голові – мурашник.
У серці – оселився – правопорушник.
Й волова туша – раптом – з-під мережив.
Короткий час, щоб – діяти, – і рішень.

Бар'єри і колони – мармурові —
На дотик пучок – сторч – на кінські гриви.
У ванні кранти – лагодить – направник, —
Сліди – змивати, що – пацьори – крові.

Відлив – працює. Під контролем – мутри.
Колодами – стихії – в кубометри.
І лише – каганці – пересторогу:
Не оглядатися, бо – вмить – квадрига
Й візничий-покруч, – на плечі – линтвар, —
Із почтом – вовкулаків – і потвор.

ДЕ – ЩОЙНО ЩЕ – НА ВСЕ БУТТЯ – ГРОМИ

Бар. За шинквасом – тинди-ринди.
Красунечки, заброди – і мутанти.
У головах – лиш буферами – тендер —
Крізь – сміх і сльози – ночі – з тундри – в тундру.

Пористішає – дим – й повітря туф.
При автоматі – зламані хребти.
Зі стелі – часом – з серця – кусень – птах.
А щастя – десь бруківку – підміта.

Та ще – надія: з склянки – і триреми,
Коли розсотується – навіч – зрине —
І постаті, – і наче хто обприскав —

У грудях – люту, що пашіла, праску.
Й від п'їтьми – світлий – по жорстві – струмок,
Де – щойно ще – на все буття – громи.

ІМПРОВІЗАЦІЙ ДІЙСНОСТІ – СКАРБНИЧКА

В рух – намір – каравели. Авантурник,
Який – за борт – гараздів – й лиха – терня.
Позаду – світ – за лінією – старту.
Услід – лиш піна, що – човни моторні.

Шляхи спалахують: реєстри – бюрко,
Де – стяг – буття, ухоплене – за барки. —
Дух – вкотре – знову – хаос – до пробірки,
Нехай – там – волі – до нових приборкань. —

Імпровізацій дійсносте – скарбничка,
Що – навсібіч – луску, стрічки, позначки. —
До вибухівки – потяг – і терплячі, —

Атлант, кому – тягар – занадто – плечі. —
І ротом дивиться – й віри не йме – пузань, —
Як – існування – з досі – карних зон.

РОЗПАЛ ЛІТА

Під вікнами – світ ходить – череватий, —
І в шибку – пальцем, щоб – негайно – виторг.
У небі – мін – вишукують – корвети.
Занизили – у невимовне – квоту.

Бубнявіє – і фарбу вже – кора.
Баняк – сузір'я, – все нові, – згори.
Вздовж існування – жертв – шукає – рот.
Життя – й на закрутах – вкотре – зі скрут.

Спалахують – і гаснуть кам'яниці,
Де лагодять – контакт – ілюмінацій.
То знову – сяйвом – дійсности – чернетка,

Де – пощастило – закріпити – нитку.
Аж час, що – міським парком, – мимохідь —
На мить – у тінь, щоб – циби – на моху.

БРИНИТЬ – ОСА

Зайців – у серці – ловить – кардіолог.
Пливуть – в незнане – в венах – каравели,
Минаючи сади, ілюзій вілли,
Де сікачі, що – мить, – заночували.

Працює пам'яті – все довший – шлунок.
У павзах – вола – на шляху – й мілини.
В живому – щохвилини – еталони
Міняються: з заслання – й на заслання.

Провідником – за межі – й ізотоп,
Що – визначає – проникання тип.
Трапляються – й кити – в кутках – і бісси¹⁵,

Що їх, – ще за архею, – в купи – бусол —
За водоспадами, що – існування суть,
Де розчиняється – усе – і всі. —

Атлант – сандалю – й небосхил несе.
Й, рівнини ширячи, бринить – оса.

¹⁵ Бісса – тварина родини морських черепах.

ЛЕДЬ – З ВЕЖІ – МАХОНУТЬ

Як рукавички – вивернули – вени,
В найглибший звук – занурюючись, – дзвони.
Світу – під зяб – вся світла половина.
З’являються – форми буття – незвані.

Спалахує – і гасне – дискотека:
Перемикають – світлові мотики.
Об брук – очкаста мавпа – бубном – стука,
Де ночі – перші – бульбашки – й патьоки.

Двоє – на площі – вгору – трапеціїд —
З брезенту – й третій – біля них тупцює,
Силкуючися – з одnodенок модних —

Ті напрямні, що – на скрижалі б – мідні. —
Бо храповий, – що – досі, – механізм —
В зворотний бік, ледь – з вежі – махонуть.

НА ТЕМУ ДІЙСНОСТІ

З ніщот – в ніщо – злодюги – й потентати.
А сонце – всім – продовжує світити.
Іншого – кожний – на свої частоти.
Байдуже, який – клімат – чи статути.

До відгалужень – нахил – і примати.
На вежу – з кости – часом – й пляж розмитий.
Світобудову – ледь – вільніше – мутри,
І вже – і зір змінився, – і прикмети.

Дехто – щасливий, коли – скрізь – азида.
Дехто – вперед – тільки тоді, як – ззаду.
Із океану – землю – й руки потиск,

Де – мить тому – і кроку – не ступити б.
Найнезбагненніший – з усіх – намив – Дійсність. —
Як те, чого – ніде – нема?

ПОВІВ

Слух – розпросторився – і майже – на крохм
Емаль – побила – двометрова міль.
А серце – все – ніяк – гіркий намул,
Що – палі пам’яті, грозу – і мол,

Який – в обернений бінокль – перетин
Тієї дійсности, що – від маршруту —
Набік – крізь – виярки, паслін, городи,
– Кожне – свій – вимір, дихання – й каратніс
Цеглину ж – й листоблішки, й попелиці:

Кутик буття – в щораз – новій – сполуці. —
Намір, що – поза наміром, – задіяв —
Рух, – й лише чути: клацають – підойми —
Та сплеск, що – існування – ятері —
Й невтільне, – повів, що – сліди – стира.

І ПРО ТЛІН

То наближаються, то – далі – люди й речі. —
На кладках – над струмками – крізь сторіччя
Літають кола, де – сліпі – і зрячі —
Попереджають: геть – від місць урочих.

Та кожен – певність: лихо? – етазон!
Й знов – голови летять – і картузи.
Й все нові хмари, що – живцем – під зяб. —
Карга – здиміла, меле – її зуб.

Забули: можна – й дійсности абетку —
Змінити – вбік, щоб якнайменші – збитки.
Часом – й стусан – вимовніший – від слів.

Копняк добрячий – й мороку – посла! —
Єдиний дух – ціль, легіт – і експромт.
Труснути – тлін, – і ясновидця – пре.

БУТТЯ – ЯК СЛІД РУКИ, ЯКА З ЧОВНА?

Нутро і мізки – пильно – золотар,
Щоб – існування, – досі – нашатир, —
На дотик – риси, мов – весільний торт,
Де – стабілізувався б – весь етер.

Часами – надто заламка – душа,
Аби – від дійсности – у рамках – шок.
Ще й – п'ятьма – сочить, щоб – у свій капшук —
Кому – і самородки – тільки – пшик. —

Панчоху плину – інколи – церують,
Від світу – затулившиися – горою.
Що з того, що – на поводі – і мамут,

Як – брак – найменших, що – найбільші – зміни,
А морок – і проміжки – почавив? —
Буття – як слід руки, яка – з човна?

ЧАЇНКИ

Зібгався світ – до розмірів каюти.
Казки – котові – на колінах – еті.
Рибалки – в пітьмі – в океані – ятір.
Земля – далеко, а – етер – койоти.

На щабель інший – рух – стрілки – в клітині.
Як тане – те, що – досі – в наростанні.
Вздовж смуг – в повітрі – постаті – в хітонах. —
Крізь – шпари в дійсності – несусвітенне.

З хмар грозових, – не гаснучи, лоївка,
Що – кутик парку, моріжок – і лавку,
На якій двоє – морквяні котлети, —

Ромбоїд – треться біля ніг – кудлатий.
Поодаль, – кущиком, – кінський щавель, —
Стеблом – слимак, що – сонце причавив, —

Чаїнки, що їх – існувань крива.

ЗАКИ – З ЛЕГЕНЬ – З МОРЯМИ – КОРАБЛІ

Надмір мишей, – бува – й там, де – коти є.
І марно – господиня репетує,
Що миша – вже – фіранкою – літає,
Як регулятор – роботів застою.

Й на плечах – вгору – знов – конгломерат,
Що – до сміттярки – згодом – заберуть,
А покищо – ротиськами – широт —
Півсвіту – з кварти, – набакир – берет, —

У почті – алігатори – і пройди,
Які – навар, заки – хтось інший – прийде.
Зрештою, – обрїй – рідко – й вартові,

Орієнтир, що – вухом, чи – трава —
І день, – і ніч, а зернята – стебло,
Заки – з легень – з морями – кораблі.

ПИЛОК

Із «Паралакси»

Буття – кипить: жмути лахміття – й вереск —
Й кілька лелек – на колесі – із виру.
Все ширше – міхи – всесвітів нервюри.
Міняє – щільність – існування ворок.

Часами – видно, як – найменше – ділять —
Там, де площини – плівочки – додолу.
Бож – невимовне – все нові моделі,
Й поверхню – лише – де-не-де – деталі. —
Матерія – аж схлипує: сутужно.
Хоч – дух, – щомиті, – й портовий вантажник.
Доводиться – і казанища – чистить,

Де – цілість – нори, що їх – мікрочастки. —
Сенс блискавки, яка – в ядро – влуча?
Й пилок, – ще – розпорошені ключі, —
Як втіху – і надію – онучат

БІГ – В ОЛЮДНЕННЯ

Розвісило – навкілля – власну шкіру,
Як перші кроки, щоб – фарватер карми.
Набік – підгузники, лій – й синекури, —
Видужують – від шкарлятини – й кору. —

Дах паросяга, що – на сад, – курінь,
Де існування – ще – без заборон, —
Й на камені – вхід – пильно – корморан, —
У грудях – рана: хробаки – корунд, —

Дно серця. Ціль: його так подробити,
Щоб – на щабель – всього буття – добуток.
Й сегмент найменший – колієм – завзято.

Гін: невимовне, – як патинки, – взути, —
И вжета, де – форми дійсности – стовкли
Босоніж – біг в олюдження – й евклаз.

ЗА – ЖИВИНУ

Малих речей – працює – медоварня.
Мікрон, – і світ – на світло – переверне.
Ще схлипи – скрізь – мелодії бравурні,
Та вже – стежки – й будівлі – крила – в вирій.

Пришвартувався – до вежі – космонавт, —
Перечекати, заки – в простір – знов.
Затісно у повітрі. Стиск – мине,
Як тільки – шиї – в норму – комини.

Трапляються, щоправда, і прогнози,
Які – плятформи – до галактик – й низом.
Хоча – й там – небезпека: в надрах зіву —
Антиматерії, – і зась – назовні,
Де ще – сяк-так – закони живини, —
За яку – серце – чарочку вина.

ПЛЯЖ

Звиса – вощина – з неба, – в ній будильник,
Що – провіщає – всім, хто – хоче, – долю.
Кожний – з води – для себе – вищу стелю.
Сезон купальників: брилі, сандалі.

Кут дійсности, де – скарбом – мимоволі —
Все те, що – досі – майоріло – вільно.
З летких площин – енергію навальну —
Лопаткою – дворічний – будівельник.

В піску – під парасолю – й футуролог, —
При розкладайці – світ, – тряске – барило, —
В яке – провидця говорящий – стука, —

Хвіст оселедця – у руці – й партику.
Поодаль – шкет – вздовж берега – валок,
Котрого – хтось – із брухту – приволік,

Аби – у грудях – мир – і рівновагу. —
Пляж, – черговий, – буття – із бутля – вигин?

ЩЕ ОДНА ДНИНА

Погода – на літальні апарати
Відпочивають: туф, наждак, пірити.
Малечі захват: циган – сонцем – крутить.
Вздовж колії – пішки – в депо – домкрати.

Для потойбіччя – річка – зсуви: ринь.
У склянці чаю – мацаки – бурун.
Берег – ще кілька – викопних тварин,
Заки відплив – їх – в надра забере.

День – додаткових форм – поназапасив,
Щоб – кожний – постать, – геть відмінну, – й позем.
З дверей і вікон – в простір – іскри – пістря.

Нижче трави – поменшав – й в нору – пострах.
Навіть – смерть-тіточка – від сяїв – куня,
Руку з серпом – в хламиду – на коні.

ХРЕБЦІ СВІТІВ

Не хмаросяги, а з напалму – герми.
Повітря – тліє. – Серце – недогарок.
Серп – дійсність – аж до маслаків – прогирив
Й площин проміжних – брухт – на кучугури.

Мозок – буття – на скибки – розколов —
Й ті верстви, де – химери – залягли.
Свідомість – пробує – назовні – вплав,
Заки її – ковтне – крилатий лев,

Що – живчик – стереже, – кривавий окіст,
Який – собою – галактичне віко.
Бож – руху м'язи, що – на світло денне, —

Розгін – гостріше – й ширше – володіння, —
Хребці світів, – майбутніх форм хребет, —
Тютюн, що – дух – до капшука – згірба.

КВІТИ ДЛЯ ХВОРОГО

В кімнаті – ходять – шафи – і рослини.

В незнане – прохилилася – заслона.

Кіт спалахнув – вогнем яснозеленим.

І замість – муркоту – колоссям лану.

Ще хворий марить, – заповільно – ліки.

Вже – наче й берег, – й знову – так далеко.

Просто із хвиль – намети, що – розлуку.

З води – в обличчя – і водою – бльоки.

Косу – на бік, – смерть, – дійсности підскарбій,

Циліндр з льодяниками – й крутить – корбу. —

Етер – катамарани – із петрушки.

Ще б – ложку юшки, аби – моці – трошки

Й – геть – пацюка, що – вісь перегриза. —

Щоб – в ту прозорість, що – після грози.

РАДІСТЬ НЕОБМЕЖЕННЯ

Часами – усміхається – і Гадес,
В залежності – від вибриків погодніх. —
Замість омарів – із каструлі – гідри.
Й старезні рами – в провесну – огудця.

Вже – й крізь кімнату – океану води.
З накаслика – в брилі – рибалка – вудить
Цілі квартали міст майбутніх – швидко,
Перш, ніж вони – в стихію, – як креветки.

Природа – животворний – організм —
Не тернить – визначень, стинань – і назв.
А так – і розпросторення – й пістрявість.

На – шпильках черевички – й осетрові! —
Й у лапах – парасольку, – і Рябко —
Аж до – Стрільця – у захваті – стрибки.

КАРМІН, ЩО – МАВ – НА ВОХРУ, – НА ФУКСИН

Навкілля – часом – конче – і тромбін.
Пацюк голодний – вісь буття – шкребе.
Хребет – випростує – і назирцем – труба.
Й за нею – низом – поспіша – тромбон.

Бо вже – зі скойки обрію – сирена, —
В пушку ще – ніжка, – звукове коріння.
В порту – вантаж – над кораблями – крани.
На ніч, – в гудзь зібгані, – лапато – крони.

В готелі – служка – на фіранку – фука.
Хідник – бабуся, – під пахвою – фікус.
Два юнака, що – линву – на той бік,

До песика, який – ледь-ледь, – «тубо!» —
Та існування, – й без квача, – акцент:
Кармін, що – мав – на вохру, – на фуксин.

ЩОБ – ЗНОВУ – ВИДНІСТЬ ФАР

Прослухує сузір'я – стетоскопом —
Під мостом – безпритульний – в джинсах – й кепі,
Де від – мембран і віял – лою – купі,
Що їх – вгорі – часами – з воза – шкапа.

Вздовж річки – схлипи. Схили. Клюмби з канн.
Між ними – лавки. На одній з них – кінь —
Сулію ганусівки – і гекон,
Який – встиг – кілька кузьок – за шоку, —

Про – що – цикада, котра – віддаль, – сюрка,
Бо ще – від заграв – кардамон – і сірка. —
Й скрізь бульки: дрібних духів – вболівання,

Які – ніяк – енергію – первинну
Із надр, що, – ледь – поверхню, – на кефір —
Чи самородки, котрі – вмить – на фарш. —

І з рушником – на шиї – світлофор,
Аж пада з ніг, щоб – знову – видність – фар.

ІЗ ВИХОРОМ І БЕЗ

Посходили – квасолькою – фотони —
На антресолях, – на стільцях – і стінах.
Й – з-під ковдри – видивляється ботанік,
Де територію – Аїд – Фортуни.

Та – ложкою – ніхто – лихий навар,
Щоб – геть – хребці, – які – глобальний вир.
Й торнадо – здалеку – кілька розвор,
Аж – із мансарди – у вікно – гравер. —

Зі щілин – дійсність – на всі боки – здута,
Що – сапетоном – на найменший – дотик.
Валкують небо – кінецьсвітні – жатки,

То досі – під лахміттям – без ужитку. —
Лиш підліток, чоло – зелений чуб,
Ганяє – уздовж обрію – м'яча.

ВЕСІЛЬНІ ПАРИ, ЩО – НАД МІСТОМ – Й ГЕТЬ

З вікна – і аж до пірсу – шкільна лава —
Петляє, оминаючи – оливи.
Лише віршовку – протягти – крізь люверс, —
І розладнання – в ручочку – хвилеве.

У шахи – двоє на веранді – пат.
Із соняшником – дахом – страхопуд.
Двір. Дошкільнята – крем'яхи – наслід —
Буття, де ще – по колу – антипод —

Розв'язки, – як – найлегше – із колізій —
І – привидів, що – тарганами – лаять.
Що – коли – в дію – просто – антифризи,

Які б – не тільки – шиби, ай – неврози? —
Й самітник, – чорну редьку – від нудьги, —
Весільні пари, що – над містом – й геть.

МИТЬ, КОЛИ СЕРЦЕ, Й ЗГАСНУВШИ, – ГОРИТЬ

Сидить – на клунках – й плаче – благодійник,
Накрившись – фантиною рудою.
Ніхто його – не пестить – й не годує.
Навіть не поміча, як він – страждає.

Лиш інколи – уздовж перону – прадід, —
В руці – залізний, – й ним шмагає, – прутик.
Й вокзал й чекальня – на бляшанку – притьмом,
То – краєвиди – виверга, як шпроти,

Заки – на боці – з кольорових стружок —
Буфету – юний – визирне – опришок. —
На роздоріжжі – кожний – без опіки.

Все поруч: кралі, праведники, покидь.
Йдучи – назад, здається, що – вперед. —
Колись – рівниною – була – й гора. —

Мить, коли серце, й згаснувши, – горить.

КРІЗЬ БАРУ – ФІЛЬТР

Ніч. За шинквасом – кінь – і вовкулака.
Поодаль трохи – збоченці – й каліки.
Один – на флейті, вухо – чорний льокон.
Душа – німує. – Шлях – в нові сполуки.

Ще рівновагу – дід, песика власник.
При склянці – світ – завсідникам – налисник.
У мізках – тиша, й нетля – не шелесне.
Хоч кожний – атом, який – от-от – лусне.

На плин – і тиск надмірний, і – надсада.
Правопорушники – самі ж – і судді.
Трохи вільніше – дійсности пружина,

І лоем – все шпичасте – й навіженне.
Й левітан – не більший – за кефаль. —
Буття- в свідомість – знов – крізь бару – фільтр

НА БЕРЕЗІ

Щомить, щокрок – на гірський кряж – щодення,
Серед атлантів – й домогосподині.
Як – світ – найкраще, – і пустельник дума.
Й звичайним метром – шкетики – бездоння.

Краплини обриси, – й дим – гостроту.
Книгу буття – мара – перегорта —
І козопас, що, – молоко – в ритон, —
Стежиною – за межами – рутин.

Малий, що – в кожну дірку – свого носа,
Відкрив: угору – якнайлегше – низом.
Й бджолиний рій – вже і пляшкй – для входин

Й свічки, які – суцвіття пелехате. —
Лише – на березі – старий шульга
Дивується, куди – знов – дійсність – геть.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПІВДНЯ

Город лікарський. Келії чернечі.
На вході – кілька – пірамід конічних.
Дах – сендвичі (з цементу) – ночви,
Що – дозу – навантаження – конячу.

Поодаль піч, де – тлусті стегна – вудять.
Димок, – каракуль, – під аркади – вітер.
Траншея, над якою – екскаватор,
Щоб – із джерел – до мурів – питну воду.

Роз'єднання – часами – й місцем – стику.
Із башти – зір: вітрильники – затоку. —
В негоду – слух – й поскрипування – щогли.

Та – щойно – днина, – із плятанів – щиглик.
Й туман, що – досі – закутками – німо,
Раптом – чоло, ацтецький профіль – намір. —

Й форпост, що – ревно – тарганів – й блощиць,
На всю свідомість – ягодами – щець.

ХОЧ – ІНШЕ – ПОРУЧ – Й ПРАПОРЦЯМИ – ЗВУК

Рифи коралові – авіотраси.
Із океанів – гнізда – альбатроси.
Ще туркус – клаптями – і світла трусок. —
Унезалежнення – космічних трестів.

Вздовж берега – літальний апарат.
Повітря желатину – з рурок – спрут.
Світ – як жувалку – з ляском – сонця рот.
В яругах – пересіюють – старе.

Міняють – душі, погляди, нашивки.
Лиш – де-не-де – бавовну – смуги шовку.
Та – і в негоду – в хащах – часом – люстри,

Буття – на свій лад – існувань – реєстри. —
Ледь видибали – й знов – в кам'яний вік.
Хоч – інше – поруч – й прапорцями – звук.

ПІВДЕННИЙ КРАЄВИД

Смакують – хто – печеню, хто – кускус
У затінку веранди. З-під маркіз —
Смугасте світло – дрібно – все стрімке.
Звисають – обрії вчорашні – з гамака.

Ступню м'язисту – кризь етер – бемоль.
В повітрі – діри – міль – й хаміль-хаміль.
Скрізь, куди – око, острівці із мальв.
Мулицю – з пляжу – зве до себе – мул.

Часами, ніби – пальцем – хтось пружинку,
І – з виднокола – на весь простір – джонки.
Уздовж штахету – невагомість стану —

Дерева тонкорунні, аби – стимул —
До бігу – й найбездушніший предмет. —
Алея. Лавка. Двоє – бергамот.

ЧИ Й ВІЧНІСТЬ – ТОЙ ЖЕ, ТРОХИ – ДОВШИЙ, – ТЛІН?

Як часто – й найдорожче – геть – за безцінь.

Втомився лоцман – й спочива – на боці.

Нехай гроза – у казанах – в кабиці.

Поруч – дідусик – катуляє – буцик.

З садиб – дерева – ще – туди – й сюди —

За зіркою, що – на плече – сіда.

Атоли – скрізь, а сталости – ніде.

Душа – садно, – і світ – іде – на дно.

Хоч нитка – світиться – й з ярів – тріпоче, —

Що – від рослинного – лишилось – пучку.

Глевкі щаблі, що – дійсність, – коліщатко,

Яке – у рух – роздрібнене – і чітко —

Розмежування: поло, тріатлон. —

Чи й вічність – той же, – трохи – довший, – тлін?

ЛАКФІОЛЬ

В чотирикутній вазі – білі айстри.
Школярка-смерть – в кутку – свій серпик – гострить.
Таріль, на якій – краби і лянгусти.
З веранди – легіт – штору – тупим вістрям.

Домовинок замріявсь – й плечі – з лутки.
Із ненькою – на тапчані – малятко —
Стокротку тягне, щоб – до рота, – з литки.
На килимку – час – з вічністю – в рулетку.

В повітрі – гасне – кам'яне литво.
Вітрила – небом, на чардак – кітву.
Хоч – дух болотяний – з заплави – кланда:

Ще – мить, де так – потужно – всі циліндри,
На які – тїнь, – все довший гавіал. —
Як пахне, – леле, світку! – лакфіоль!

ВЖЕ – ЖИВЧИК ЧУТИ

Навкілля – раптом – десь – з-під ніг – поділось, —
Краєчок – лише – столу – й дві жерделі.
Та кусничок, – який – в ніщо, – кодоли —
З долонею, – й на ній – кілька мигдалин.

Хоч і ці рештки – корч, – рядно тряске —
Поволі – кін порожній, – й арлекін —
Із хвилі, який – зябра – і луску —
Й – з пляшок – петарди – в небо – запуска.

Заки й його – із гамузом – у лапку —
Й вбік – невимовне, де ще – липи – липко
Цвітуть – й на кубах без ужитку —

Закохані. Тільки світила жердка —
Крізь – етажерки пітьми, що – район. —
Й вже – живчик чути, що – буття – з руїн.

НЕТЛІННЕ, ЩО – У ТЛІННОМУ – ГАСТРОЛІ

Поволі – світ – на барву – продовгасту.
В повітрі – сторч – конають – пізні гості.
Із нірок – густо – аж до стін – мангусты —
Стовпці нові – у мозку – для сугестій.

Шаман – на мотоциклі – крізь сурелю.
Переорало – м'язи – простирано.
Дух – полігон, пальне – й буття мірило. —
Нетлінне, що – у тлінному – гастролі.
Дедалі ширше – недовмлень – розкрил.
Усталене – по рівчаках – на друзки.
Лише – надто строкате – особисте —
Під покрішку – й в макітру з алябастру.

Хто ж – в інші виміри, – лазівкою – й ринит,
Того – на кілька кальп – у маринад, —
Щоб – від початку, – як усі – мине.

ЛИШИЛАСЬ – ЛИШЕ ДОШКА, ЩО – ГРАВЕЦЬ

Буття – геть – в інший бік – відкрився шурф.
Шаленці юні – захисний пляншир, —
І невимовне – з пиріжка – весь фарш. —
Розвіювання, що – на місці – шор.

Вмить очужило – й дим – щодення дно.
Не стало – ані цілі, ні – рідні.
Останні скалки – з існувань рядна,
Й багатолике – раптом – як одне.

Перемістився – щаблем вище – вилов.
Здимів – вантаж, а – важче – перевали.
Неподоланні – існування брили —

Чергова хвиля – з надр – назад – забрала.
Лишилась – лише дошка, що – гравець,
Та почорніла, – слід копит, – трава.

ЗАНІЖНЕ СЕРЦЕ

Закляк, – і з місця – ні на цаль – не зрушать —
Кіоск – на розі, вздовж – каналу – грище.
Малі – в м'яча. На горлицях – ворожать —
Мама, що – зором – дах – телемережі.

Рідко – водою – катерець – гудки.
Футболу фан – із мосту – вниз гука,
Що все оманне – в світі – й нетривке.
З ним – з пляшкою в руці – регоче – куб,

Хапаючись – за кожний стовп – й фантину,
Аби – в ногах – позбутися хитання.
Та їх – почув – лиш – з підвіконня – крокус

У горщику – й на брук, – зімлів – від крику. —
Заніжне серце, що – одразу – в рай,
Де янгол – жабенят – та комарів.

БАЛЯНСОМ ДУХА

Від болю – залишилися – оденки.
Вряди-годи – з пустелі – тічка – динго.
Відпливи – усі зайві – обладунки.
Від друзів – сколопендра – до сніданку.

Свідомість – у кущі – геть – тилляги.
Новий старт – в інший напрям – й ого-го!
Хоч – важче – крізь піски. – Біжить – змагун
За серцем, що – для нього – досяга.

Та покищо – з площин жолобкуватих —
Підсоння – спеку, як єдиний витвір
Навкілля, що – самі електротравми

Бар'єрів, які – нерест – осетрові. —
Й буття, що – дзигною – до чорних дір, —
Балянсом духа – плину каскадер.

І ПРО ВІРУ – МОНАД

Вже – й навпростець, – й однак – ще не туди, —
Хоч – в кріслі – із собою – й тамаду.

Все – наче й просто: пошта, сквер, майдан.

Та лише – крок, – і з бруку – мастодонт.

Легень – ані людині, ні – коневі.

За ніч – цеглини, які – вдень – онову,

Мутант, – що за лаштунки, – виконавець —

Ініціює – в пітьмі – люті змиви.

Й йому – допомага – сліпий безпалько,

Який прокручує – без фільму – шпульку.

Прозози – з ложками – давно вже – дьору, —

Позаду – кишла – й галактичні діри, —

Де дійсність – світ, що – вірою – монад:

Минає – час, а з ним – й лихе – мине.

ХЕМІЧНИЙ РЕАГЕНТ

Предків – ввімкнув, – живих, – радіовізор, —
І паралелепіпеди – із вази.

Послабився, – лиш на долоню, – вузол,
І – з шийки – хмаросяги – й ваговози.

Із попільнички – визирнув – підлящ.
За ним – з вахляриком – й сурмою – кліщ.
Замість дощу – з дахів – прозорий плющ,
Що – на хребті – галайстру – з усіх площ —

Й співоче, – в павзах, – видиха мастило,
Яке – на вибухівку – все, що – стале.
Й, – на моду, – насвиставши, – недокрів'я,

Природа – стейк – зі смаком, – для здоров'я. —
Та дійсність – свій – хемічний реагент:
Старий – новим – буття – за гонтом – гонт.

ВІДЧУТНІСТЬ ДІЙСНОСТІ

Ансамблі будівельні – з желатини.
Сквер. Тіні левів – залишки латуні.
Відвідувачка – з цвинтаря – остання.
Базальтом – те, що – мить тому – з картону.

З повітря – геть – стрічки – і гобелени.
Дня вартовим – сокирами – коліна.
Мандрують – хмаросяги – в ніч: бальони.
Листковим тістом – форми – й їх відлуння.

Уздовж каналів – призми надгарячі —
Ковтають – волю, помисли – і речі.
Хоч – угорі – часами – й сухозлітка,

Що за собою – нетривалу – латку. —
На бік – й чекає ранку – сучоділ.
Лиш серце тупа, – дійсности – ходу.

ЩЕ ОДНА ДНИНА

На очі й лоб – геологічну шмату
Навкілля, що – поринуло – в дрімоту.
Часом – до зграйок горобців – й комети.
Яри – позаду, – і шляхи – розмиті.

Хай – голову – ще – жовторотий вік,
Що – газу, – і на закрутах, – дає.
Вхопив кермо – і вже – на бік – ніяк.
Й товчуть – у ступі – світ – на маніок.

Здається, – от, – й буття – критичну масу.
Та ноги – міцно, які – й далі – місяць.
Хай – тіточки – ллють сльози – від приречень.

Небоязким – і прірва – без поруччя.
Що з того, що – зі щілини – суфляр,
Як – сонце, мєви – й двоє, які – флірт

З НУРТУ

В піску – лопатками (при мамах) – діти.
Над ними – в мандрах – далі й далі – дутик.
Двоє – на лавці. Один – марно – дотеп,
Другий – дідок, – глухаво-бородатий.

Біля кущів – у тіні – блекота.
Замок – із пасочок піску – росте.
Шматки хустинки, що – життя – частин —
На вежах, до яких – однак – ніхто.

Бо – й крізь мале – у невимовне – мультко.
Хоча нутро – вже – там. – з ікринок – мілька.
В веселку згорнений – шлях, – табунець,

Що – хижі пельки – поруч – обмина,
Щоб – виринути – в днину, що – офіт, —
Де – для малих – дорослі – вже буфет.

НОВА ДІЙСНІСТЬ

Усесвіти – завбільшки з цибулину —
Розкидують – граки – на оболоні.
Від помислів – меч-риба – і мерлани.
Літати вчаться – жевжики – на лунах.

Від краєвиду – шкірки – і шпаргалля.
Цап – просто – з редьки – добуває – гелій.
Вода – самі – фурункули і гулі.
На міліні – Фортуна – напівгола —

Вагається, в який бік – ніжку – й погляд.
Там, де черемха, – смаленим – запахло.
Схил – дирижаблі – й порхавки – прозорі.

Пунктир вздовж неба – раптом – на квазари,
Й від існування – ледве – кілька куп. —
Та вже – рука без тіла – смолоскип,

З якого – нова дійсність – витіка.

ВЕСЕЛКИ

На кубики – всю дійсність – утопіст.
Летить в провалля – стіс – щоденних позв. —
З-під сонця виліз – й небом – жовтопуз,
Що – губкою – притемнений топаз.

Стоїть кербуд, зіпершись на граблі.
Спостерігає, як – природа – блеф.
Та – нагло – в споглядання – омелюх,
Що – плинне існування – на табльо.

Й – на горельєфи – лихо – і ломоти.
Площина кожна – вцот – свої ліміти.
Хоча – й матерію – часами – змора,

Коли – занадто – габарити – й міру.
Й день, який, – досі – карк – як дзвін, – звогчів
Й веселки, – зледачівши, – ув очу.

НА ТЕМУ ОЗОМБЛЕННЯ

З «Відозви»

Над парком – нахилилась – неба гара,
І зір – поглинув льодовик, що – гори.
Дводишний легіт – маківку – погирив
Світанкові, що – камінці – для герми.

В щаблі проміжні – видовжили – фльору,
Змінивши – вміст рідин – і канелюри.
Буття реберця – стовпчики селери.
Клітина кожна – полігон – й солярій.

Сенс існування – вилам – в волю – й ризик, —
Й буття – реалізується – відразу.
Та розум – захотів ікри, – бурлака, —

Замало ще – невтільне – з нього – лика, —
Й озомбився. – Не спить – лиш відчайдух. —
Нехай і смерть, – та на всі груди – вдих!

МІНІ-РАЙ

Порожнє – котять – вічності барило.
Форми – зійшли, – плоди й – повідмирили.
Ще – часом – шлях – тоненькі фумаролі —
Крізь невимовне – з рисами форелей.

Напливами – й потвори – із заглибин, —
Без шкіри – м'язи, довгі смужки з лубу —
Із ока третього, – ключі на лобі, —
Для – піших – й кінних, що – долають – слабість.

Скрізь німбів і легень, що – сяють, – лишок.
В колесі – вивірка – горішки лущить.
У джинсах – й кедах – постаті крилаті —

Чимдуж – за тими, хто – ще – макроліти —
Й чекає, аби світ – перекипів —
І міні-рай – для кожного – з купав.

ВИТКА ТРОЯНДА

Красуня в джинсах, – у руці – пістоля, —
Плякат пожовклий – в барі, що – притулок,
Де – на стільці – півзадубіле тіло
Силкується – кришталіки – вздовж стелі,

Які – вже на краях – в плянеродром.
Ще тільки – шкірку – витягти з ядра,
Відсунувши, – хоч коротко, – модрин —
Дедалі – довший – й звивистіший – трен,

Котрий – зі склянки – липко – кліщі лещат.
І марно – звати, щоб – від пащек злющих.
Вже – схилом – з гуркотом – тисячолітні —

Відклади – всього людства – недоладні,
Амебний, – залишаючи, – контакт. —
Та тренд забувсь, й витка троянда – дикт.

І ПРО ВІТРИЛА

Субота. Вздовж каналу – пакетботи.
На маточці – в саду – чаклун-забудько
Вчить учня – перевтілення абетки:
Залежно, – в який бік – поцілить – битку,

А сам – вмить, – молоком – в грозу, – скиса.
Й на сірникових ніжках – дрібно – синь.
Поштар – до ґанку – терх – з тавром – несе,
Про що – оповіща – внизу – кляксон.

Поруч – дах вілли – весь – на аерарій, —
Буття додаток, який – телерури.
Ніхто вже – без орбіти – й плянісфери.

Й крім – кута зору, – слову – й діям – форум,
Де дійсність – в сни – вітрила надима, —
Хоча вітрило кожне – вибух мін.

НА ТЕМУ АБЕРАЦІЇ

Сплеск, – і в бутті – відчутно – завмирання:
Без звуку – вбік – льодовики – й морени.
Процес оновлення, – бува, – й старінням,
Що – нагло – динозавром – на пороні.

Та вже, – каліф – на мить, – за віжки – розум,
Хоч – сам – й спричинює, ніж – мирно – з кризи.
Стихії – і, як вороги, – і – друзі, —
Як – при годівлі хижаків – подразник.

Здавалосьь, – цвіт, – а він —
Гвинти – й скрегоче,
Навколо ширячи – залізну – гичку.
Й призер – на старті, – м'язи й сила, – в плавках,

Замість – в басейн, – із дошки, – на перлівку. —
Й при гратах – невимовного ловець —
За світ, що – в глухий кут, – уболіва.

У ГОСТІ Б

Буття – до вічності – леткий доважок.
Квадрига – мчить, – й візник – ніяк ще – віжок.
Площини – ширшають, то – знову – вужчі.
І під водою, і в повітрі – вежі.

Часами – й острів – з викопних тварин,
Яких – випасує – дід-корморан,
Чекаючи на – міжсвітів – порон.
З ним – за підпаска – лялечка-бурун:

Спостерігає, як – м'яча – на пляжі. —
Не знати миті, кому – щастя плужить.
Й – з забутої плянети – пневмохід —

Купальником – поношеним, – маха.
Щоб – з ношею – у гості – буревій,
Який – сновиду – м'яко – на траву.

ЯК СТАРТ – В ОБІЙМИ

Схил. До струмка – покручені оливи.
Рештки руїн, – колишня – міць – і слава.
У тіні – постать – таганок – для плову.
В повітрі – ходять – восьминогі – леви.

За вітром – геть – і жебраки, і креси.
Дійсність, – вкотре, – нові жеоди – й друзи.
Кожний – на свій зріст – існування розмір.
Лиш мертві – без подряпин – і подразнень.

Давно – і порох, і сама – панівка¹⁶.
А кіт – господареві – мишу – й нявка.
Серед червоного – й смужки безбарвні.

Стежки – не тільки – до, ай – із – обори —
Повз клаптики, де – кіски – лисохвіст¹⁷,
Як старт – в обійми, які – світ увесь.

¹⁶ Панівка – частина затвора у старовинних кремінних пістолетів і рушниць, на яку насипали порох.

¹⁷ Лисохвіст – трав'яниста кормова рослина родини злакових із густою колосоподібною волоттю.

РОЗГІН

Замість озону – на тарілці – кетчуп.
Півнеба – із площин – з гвинтів – лискучих.
Дахами – рештки – виноградних кичок.
Вздовж бруку – шафа, – з дверцят – мотлох, – скаче

День – ще при тілі, – спринт – атлет бадьорий.
При каві – двоє – чарочки мадери.
Світ – на мішок боксерський, що – удари.
Покривджений – з розпуки – в шинах – діри.

Та вже – каналом, – між дерев, – передих.
Вільніше – в мозку, – і левади – в грудях.
На розі – супермаркету – родео, —

Як самоствердження, що – борода є. —
А – заки – у новий палеоген,
На всіх регістрах – сенс буття – розгін.

МИСЛИВЦІ – СВІТОТВОРЕННЯ

Ніщо – ніде: повернення – в монади.
Над світом – в присмерку – у колі – гнотик.
Дідусь – щоночі – в кошику – ранети.
Причал, де й лайнери, а – душам – ніде.

Тіла – нема. Слух – озію, – що – чапа.
Чаклун, що – джина прив'язав – за чуба, —
Лишив, – як нагляд, – свій гумовий – чобіт,
Й на ньому – око-вир, – рибу-причепу —

На випадок, як поза пляном, – раптом
Вздвж берега – прогулянку – периптер,
Що – доти – в снах – вилежувавсь, – нездужав,

Й, замість колон, – зміцнівши, – котить діжі.
Й знов – з аркушів, що – час-перегорта,
Мисливці – світотворення – й хорти.

БУТТЯ – ВОРУШИТЬСЯ

Клітини дійсности, – замість щитів, – в жупані,
Невротик, – невимовного гарпунник, —
Крізь стіни – в чвал, одна нога – на поні, —
Друга – на гусці, що – з-під плінф – шипінням.

За ним, – як охоронець, – друг-самбіст, —
Цизориком – навкілля – від храбусть.
За гускою – крокує – й контрабас —
З великою душею – й інший – без.

Бо скрізь – з-за рогу – небуття крислате —
Й проходи – між світами – вщент – розмиті.
Від тиску атмосферного – й хондрила¹⁸,

З якої вже – з десяток шкур – зідрали. —
Буття – ворухиться – й переверта – хребет,
Що його – вічність – на шматки – руба.

¹⁸ Хондрила – каучуконосна трава родини складноцвітних.

ДІВЧА, ЯКЕ – ЯГНЯ ПАСЕ

Дійсність – найбільший – із усіх – вигадник.
Вимір – новий? – До кожного – вже й гіді? —
Із мозку – ложки – навсібіч – й огуддя.
Від динозаврів – пащеки – погодні.

Без крил, – лиш намір, – суходіл – літа.
За шлунок – міхи, які – обертон.
Все існування – ледь – на пляжі – тінь.
На дзиглику – від сліз – кона – жаргун.

Хоч – крізь матерію – скрізь – духа струмись, —
Відхилення, які – не знають – стриму.
Вже – піниться – й згортається – прозоре.

Луска, що – із-під пучок – на квазари.
Ще – з пуп'янків – на все нутро – пісок, —
Та вже – дівча, яке – ягня – пасе.

РОЗВИДНЮЄТЬСЯ

Штиль. На підлозі – карти – їхневмон,
Аби – нутро – хоч коротко – від мін.
Із філіжанки з кавою – туман.
В кутку – не дзигар – тягарці, – дольмен.

Вздовж стін – хлопчисько – вниз – зганяє кіз,
Де видиме – ще не таке ламке —
І до оаз – в життя – триває курс.
Бож – ями – скрізь, і кожна – свій наказ,

Щоб – викотців, що – до джерел – на волю,
Які – і смерть, аби лиш – в інший вилам —
Із дійсносте, що – червами надпсута,

Дарма що – програвач – тон – й без касети. —
Розвиднюється, й диха – деревце,
Що – провідник для кожного – в руці.

ЩЕ ІНШІ – ЗСУВИ

Пес – на могилі, де – господар, – здох.
Дідусь, що – диню, – всім навкіллям – вдих.
Вже й тіла – жменька, але – сильний – дух.
Шкет – на бальконі, – тренінг, – присіда.

У центрі міста – є – й мінігороди.
Кожний дає собі, – на свій кшталт, – раду.
Хто – окопався, – й шию, – в власнім кредо.
Аби – вітрила – й вітер, які – в грудях.

Площини – прокидаються поздовжні,
Які – давно – й тепер – знов – поштовх давши —
Тим, що – за бортом – й все – ніяк – до тями,

Й тим, що, – як в мушельку – рачок, – в криптонім. —
Й – в потойбік – фіртки – сам – серед стариць¹⁹ —
Марно шука – буттям забутий – мрець.

¹⁹ Стариця – старе річище річки.

РОЖЕВИЙ КАКАДУ

Знов – чергову – невтільне – естакаду.
Й свідомість – зсуви, які – інші коди.
У невимовне – гультяї – й аскети.
Кожний – на свій кшталт – приступці – в розкутість.

В кошику – півень – й стиглих манго тузінь.
Двоє калік – примірюють – протези.
Ще інший – ніяк – духа метастази.
Як черевик, що – замалий – і тисне, —

Навколо світ, який – кінці хова —
У багнах із лататтям, – й маховик,
Що – дах кораблика – й щодня – туристів —

Повз алігаторів – в сні про гаразди, —
На скрик, який – рожевий какаду, —
Людський вантаж – у озеро – скида.

В КАЛЮЖІ – ТРАНСПАРАНТ

Два вовкулаки – грають – у крокет.
Чавунний гак – у одного – рука.
Їх – з підвіконня, – кожний рух, – коти, —
Чи – дійсність – хвостиком – й прожогом – в кут.

Хоча й кути – перейдений етап,
Про що, – із ванни – ногу, – лісостеп —
У супроводі духів, що – зі ступ, —
Обличчя – довгі, а до вух – роти. —

Весільний почт, в якому – й макроподи,
Тропічний, – непроцидрений ще, – спадок.
Гурт, котрий – в мандри, у саквах – криницю,

З якої – світ – на ніжки – й оком – пнеться, —
Й вже – крізь галактики – летить – перон, —
Час – зник, – лише в калюжі – транспарант.

ПОШУКИ МІНОТАВРА

Осердя – мурів – башти і будови,
Що – лабіринтами – із почтом – діви,
Шукають Мінотавра – з лігвом, – де він.
Ніде слідів, а він – на серце – давить.

Чи, може, гарпії – і торс – в гніздо – чи —
У центрифугу, що – міняє – вдачу?
Звідки – війнуло – недокрів'ям вбивчим,
І чому – роги – й погляд ока – де в чім?

Дарма що – й це – найменший вітерець,
Аж до грози – наступної – стира.
Хоч – що, як Мінотавр – подобу віспи

Й, обезголовлений, чека – на успіх? —
І над дівчатком, що – в провалля – терх, —
До сліз сміється – із куща – сатир.

ЦІЛЬ

З «Відозви»

Над хмаросягами – самі садиби,
Що – лівий бік. Та серце – марно – дебет.
Міняються – на дощі діб – подоби.
Навкілля – на майданах – стало дуба.

Ще дехто – пробує – Фортуну – на ходу.
Біжить – у підштанцях – триликий день.
На хіднику – з візком – продавець – динь.
Кожний – свій кут – драбинками завдань.

У сквериках – з'являються – й двосхилі
Дашки – над щепами, що – повсихали.
Підпилий, що – додому – рік – петлює, —

Щезають – ноги, – та у грудях – тліє
Велика радість, що – колись – і ціль. —
Хоч – покищо – з провулків – ні на цаль.

ІНТЕР'ЄР З РОЗМИТИМИ БЕРЕГАМИ

Каварня. Сміх. Дві юнки – на підборах —
Акумулюють – різновиди бурі.
При барі – фіялковість – білу барву:
Помах руки, – і на тайфун – оберне.

Хоч рівновагу – постать – із меляси,
Що – урухомлює – систему лусок —
У кучмах хлопців – й тих, що – без волосся —
І – окрім кави – й пляшечки – меліси.

Бож надмір сили – груди – й ногавиці.
Вже дехто – відбіг й тями, як він – зветься. —
Хвилі прозріння – з хвилями облуди.

Та всі відхилення – ще – в формах ладу.
Липт птах, що – за структуру – речовин,
Квартирку – в невимовне – прочиня.

ВДИХ

Серед городу – похоронні стели.
Міста – вигортуються – з циклопічних стулок,
Хоч вітер – знову – до мікрона стале,
Висмикуючи тарілки – із тіла.

Подрібнене – у лантух – й під – печатку.
Від хмаросяга – залишилась – щітка.
Біг марафонський – повз самі – ніщоти.
Ніде – нікого, лише схлипи – чути.

Та часом – відсвіти – серпів Гекати,
Які – зациклене, трухляве – й скуте. —
Вдих – і непроминального сурма,

Де щойно, сміючися, тлін юрмивсь.

ОЧІ – В ЛИСТ

Дзигар – на церкві – кожну чверть – ударом.
Світ – пішоходам – галактичні діри, —
Що – поспіхом – до закутків – й кандьорів. —
Власні кістки, – із галасу, – бандура.

Дідок з балькона, – руки – у халат, —
Спостеріга, чи – напрям – сателіт.
Над містом – вечір – із мішка – золу.
В ядро речей – предмети – ехолот.

З веж – першою – неонова плоскирка.
Пано рекламне – схуднення цукерки.
Повітря, яке – досі – хліб – плоїнням, —

Коник новий: рідин переливання. —
І репетує – з горя – дитинча,
Чому це – неня, – очі – в лист, – мовчить.

ПИСАР

В анали – світу метушіння – писар.
Ледь – кілька літер – й кожне слово – плесом.
Є і струмки, що – плин грубезний – поза
Окресленим – і шлях свій – самопасом.

Й для очевидців – двигуни: городній
Лад: клюмба, грядка – й суточки – марудні.
Звісно, трапляється – й такий зарадник,
Що – вибухівку – попід – однорідне.

Чи хто – плескате – дмуханням – в опукле,
Аж сам анцибол – не впізнає – пекла, —
Що – про навкілля зміни – й гідність – мавп. —

Фішки – ілюзій, дійсности, розмов.
Й комп'ютер пише: клявіші – пером. —
Лиш – квапить час: до праотців – пора.

ЩОБ – СВІТ – НОВИЙ, ЩО – В ДІЙСНІСТЬ – ЗЕМЛЕТРУС

Здавалосьь, – легіт, а він – з криці – жовна —
І Гавіалом – в присмерку – поживу.
Й де – щойно – плин, – зайшла така тужавість,
Що – раптом – й море – замілке – моржеві.

Й пісне навкілля – на циганський табір.
До іншого – й природа – потяг – штибу.
У свищику – прокинулася – туба.
Й саме – каміння – мури. – Без потреби —

І пальцем. Ще й – в повітрі – туркус – тюбик,
Що – барву – в душу – й на пожухлі стебла, —
Повз – за минулим – в каптурах – тужільниць,

Яким – упир зітлілий – за скрижалі. —
Та дух – чека, чи – тяму – хоч котрась,
Щоб – світ – новий, що – в дійсність – землетрус.

ВІОЛЕТА²⁰

На весь квартал – й каналом – віолета.
На кожній площі – в бронзу – тлін – відлитий.
Підскакування – стартом – до польоту.
Скрізь – духи – очі й вуха – крізь волюти.

На бюрко – щоку, – спить позикодавець
Серед майдану, де – світи – складуви.
Джерельця – із цеглин – старі будови.
Годує – булкою – киць – юродивий.

Із підвіконь – з вазонів – мікрофльора.
Крізь дим – свідомість – атлантичний люрик,
Навкілля, скільки зору, – навкарачки —

Шука шухляд, щоб – зайві – ніжки – й ручки. —
Й самітник, проковтнувши – люмінал,
Чекає, коли – дійсність – промине.

²⁰ Віолета = віоля-піккольо.

КІНЕЦЬ СЕЗОНУ

Все рідше – пляж – завсідники смаглясті.
Міняє колір – і пісок, і листя.
Повів морський, що – й проминанню – лестить,
На смолоскипи – рушники – й волосся.

Вистави виконавці – на кону —
Безладдя – пробують, хоч – як – в канон.
Та – і природа – у кутку – куня, —
Й світанки – обступають – м'якуни.

Вже – лагодять – шляхи – й їдять логазу.
Із півночі – на південь – знову – гуси.
Щільніше – і віконниці, і – стулки —

Всі ті, що досі – пік-сезон – проспали. —
Й за обрій – йти – себе перемага —
Фігляр, який – із арою – й маго.

ЩОБ – ХОЧ ЗА ХВІСТ – ХРЕБТИ ТИСЯЧОЛІТЬ

На нитці – з хмари – кілька ягід винних.
Плита могильна. Мрець, що – лічить дзвони.
Замість дерев – стирчить – м'якуш кавунний.
Дійсність – зигзагом – в інші коливання.

Навкілля, – пагорби, – вир – поглина —
Із акведуком – й річку – вдалині.
Діра, що – дзигою, – без скла – льорнет.
Й валун, – один за одним, – на луну.

Ще – дехто – спробу: першу допомогу.
Бож – де-не-де – з баюр – світанок – мига.
Та що – опіка зайва – й медицина,

Коли – буття, що – досі, – з авансцени? —
Й свідок доби, – від дива – чуб – з чола,
Щоб – хоч за хвіст – хребти тисячоліть.

НЕРОЗВЕДЕНИМИ ФАРБАМИ

Із сікачем, – кишки – в руці, – ковбасник.
Навколо нього – м'ясорубку – біси.
Відьомський шабаш – в болотах – відбувся.
Від вивихів – лиш погляд – блиск, що – безум.

Нові шаленці – лагодять – ковчег.
Вогонь – у печах – за добу – процах.
Без сітки – в серце – залетів – жучок,
Попересовувавши – вежі – ув очу.

Над головами – витяглися – в колі —
Гнотами – постаті, – і кожна – шкалик.
Без пір'я, – з самих м'язів, – довга квочка —

Видзьобує – померлим – чоловічки.
Хоч – змили – кров – й підлогу підмели.
Та інколи – ще – з-під полй – крило. —

Й на карк вже – територію малу,
Світ, – у колисці, – намина – малай.

ЛИШ ЧАС, ЩО – ЙДЕ

Працюють – без перерви – долі шпулі.
Безкрайї обрїї – хвіст рачка – за шпилик.
Предмети – відчиняються – на палець.
Хутчїї ракети – транспортує – полиск.

Від багатьох столїть – і постолїв.
Ковтають – молотарки – й обмолот.
Та ще – колеса. Дехто – й пастилу, —
Хоч коротко, – і від негод – халат.

Трапляється – й між брил – такий проміжок,
Де голову, – повз смерть, – й на той бік – можна —
Й назад – живим – під лемент какаду,

Що суходіл – й моря – перекида —
До регіонів, де – ніхто – й слїдів, —
Лиш час, що – йде. Іде, іде – й іде.

ВІД КУЛЬКИ – ДО УСЕСВІТІВ – МОСТИ

На все свій час: чи ритуал купання,
Чи амазонок – випади – гарпунні.
В піску – зникає – й шпиль найвищий – піни.
Відкрився – зір інакший – й засупонивсь.

Там, де – крапкам, буття – смичком – тире.
Й назавжди – стару форму – й машкару.
Стихія – заслабким – не потура.
Й тремтить – блакить, – меридіаном – рот.

День – відгуляв, – і на труну – китайку.
Й рідня – від гніву – під стіною – стійку.
Подужавши – навощену підлогу,

До лігва – лев – не сарну, – мамалигу. —
Й з асфальту – нова дійсність – пророста, —
Від кузьки – до усесвітів – мости.

ДНИНА – З ОЗНАКАМИ НОЧІ

Стихії – ледь-ледь – попустили – вузол,
Й серед – пісків з барханами – оаза.
Джерело. Пальми. В затінку – мімози.
Пустеля – лапу – і – втягнула – леза.

З верблюдом – у кишені – вітрогін —
У затінку – під казанком – вогонь.
Ще сонце в небі, – до землі – вергун, —
А вже – померлих – шелест сновигань,

Хоча – ще спека, й всіх їх – лихоманить.
Та – в напрям ночі – купками – скрізь – зміни.
Й біля наметів – інколи – й замура, —

Як порятунок, – за абетку Морзе.
Повітря сховок – всі скарби – й клейноди.
Навколо – простір, а ступити – ніде.

Аж поки, – в обладунку – з надм, – сурмач —
За рівновагу – забороло – й меч.

ЩОБ ДІЙСНІСТЬ, – АЖ ДО ЦВЯШКІВ БУНТІВНИК

При пиві – двоє. В місці – лабардан.
Столик, – дівча і хлопець-вередун —
Дійсність – за хвіст – з компотної бурди.
Зі схилу – в річку – покотився – день —

Повз змагунів (майданчик – рекортан) —
Й рівнину – з евкаліптових куртин²¹.
І над усім – квадратний обертон,
Що – смужку, Актеона – де – хорти.

Та – із каварні – ніжки – програвач,
Що перескакує – стільці – й рови,
І скверики, і бігові доріжки,

Бо – з цельофану – замки – сторч – мурашки,
Й дідок – з-під хмарки – бриликом – з човна,
Щоб дійсність, – аж до цвяшків – бунтівник.

²¹ Куртина – ділянка, засаджена однією породою дерев, а також група дерев однієї породи.

ВІДСВІТИ ГРОЗИ

В усталеному – щораз більші – змиви.
Замість пилин – в промінні – кілька мавок.
Брами – в дзьобах – над молом – низько – мєви,
Вхід у світи – прапочуттів – й прамови.

Ще час від часу – водяне галуззя —
Форпости, які – сірку – і залізо.
Космічне тісто, яке – щойно – плазом, —
Двигтющі щелепи, що – й целюлозу,

Де – корч нового – галактичну гущу —
Лише вперед, дарма, – куди – й чого – ще.
Скрізь пуп'янки – й сліпі кишки системи,

Лиш – пальцем – помах – напрямні – і стимул —
Дух, який – небуттям – підперезавсь,
Що – здалеку – як відсвіти грози.

ФЕРТ НІЩОТ

Навколо – переміщення – широт.
В повітрі – стіл, при ньому – картярі.
Дідусь – на вході до метро – мару,
Яка – із рур – нічний тріумвірат.

Міст. Двоє. – Запізнілий тет-а-тет.
Ще – кожний закамарок – свій статут.
Полискує – каналів магнетит.
Й за північ – віник – небо – проміта.

У скверику – на лавах – тліну Музи.
Лазівку в світло – ферт ніщот – замазав,
Лишивши – самі садна і патьоки —

До чергового – з невимовним – стику.
Й, старий світ – спритно – до напівпречепа,
Тіка, аби – новий – не вирвав чуба.

І ПРО СУККУБА

Майдан – порожній, лиш в каварні – мокко.
Один завсідник – із собою – макі²².
Господаря – тварина – часом – смика.
В кутку – красуня – з профілем – ольмека.

Заходять – інколи – і пасажири,
Які – проїздом – і з собою – жорна.
Бістро – і травоїдів, – й м'ясожерів.
А кави філіжанка – й від зажури.

Життя – свої – і клімат, – і грибницю.
Хто – фан – емоцій, інший – тільки – моці.
Ще інший – існування – як застуду,

І ніс – тече – і конче – кілька стадій. —
Й у затінку – спостеріга – суккуб,
Як – кожний – рай собі – з ніщот – сука.

²² Макі – ссавець із підряду лемуриів, що живе переважно на Мадагаскарі.

МАЛАХАЙ

Каністру – перекинули з мастилом,
І раптом – світу знаного – не стало.
Спустилася – просто – з блакиті – стеля —
І – з каганцями – гості – навкруг столу.

Кожний – валюту, – часника зубки, —
Щоб – зупинити – дійсність нетривку,
Яку – ніяк – назад – до колобка,
Хоч – на колінах – любка і любко.

Та їм: мовляв, – тепер – від опроміненень —
Стабільність – перетворена – в оману.
І той, який – буття тримає – в пляшці,

Бо – за минулим – ще полює – в ложці
(пильнує – ладу), – мусить – малахіт
Розтерти із жовтком, що – все лихе. —

Хоч, може, краще – зразу – малахай!

І СВІТЛО, ЩО, – НЕ ГАСНУЧИ, – ГОРИТЬ

Вниз – кручені – з веранди – паничі,
Як видовжені сурми – зі свічад
Буття, яке – напливами – з ніщот.
Мости – над хмаросягами – в очу.

Соняшне сплетення – барвисте – й нерви.
Найменше, – хвилі, – найкрутіший – норов.
Усесвіти, – не більші – закамарка, —
Канарка – в клітці, – на співочу нирку.

Веселку – охляп, сяйва – повні жмені,
Дівчатко-доля – дійсне – крізь оманне.
В руці – рожеву смужку, – марселін, —

Дорослим – й дітям – замки – веселун. —
Все – поруч: і архей, і – агора,
І світло, що, – не гаснучи, – горить.

ТА – НЕВИМОВНЕ...

Півміста, – з хмаросягами, – бізон.
Над річкою – замість дерев – нарзан.
Грозу – і в домовині – час гризе.
На пацюків – вздовж хідників – плазун.

З бальконів – простиралами – білок.
Міняються – структури – всіх сполук.
Альхемік – лембик, – проти плину – лік.
Калік – під мостом – тіпа – переляк. —

Часами – й місяць – опади отруйні, —
Хоч – на воді – з заклять – бар'єр потрійний,
Та – невимовне – скрізь – єдиний власник,

Який – у пащу – дійсність, як налисник. —
Й від постатей – ледь – плівок – вокаліз,
Де існування – мить тому – колос.

БУТТЯ ВІДТИНОК

З'являються – з півнеба – телефота,
Продукт, який – прогресу неофіти. —
Стоїть у ніші, – самі кості, – Фатум,
Накинувши на плечі – вовче хутро.

Поодаль трохи – вернісаж – в малярні:
Видовище – об'єктів – машталірних, —
Фетиш – з напівпровідників – з телуру,
Що – до життя – від келішка фалерну.

Кожний об'єкт – свій сенс – й закономірність —
Із рурками, що – продукують – й хмари.
Є і пано, – рухома, – в рамках, – плісень,

Котра, – лиш – гонг, – на міжплянетну плазму.
Чи відеоцеглини, з яких – плис²³. —
Буття відтинок, що, – в краплині скла, —

Як черговий, – пік існування, – сплеск.

²³ Плис – груба бавовняна ворсиста тканина, бавовн. оксамит.

ЩОБ ІСНУВАННЯ – БЕЗ ЛАКУН – ЛАНЦЮГ

Тяжить речей – призібгана – сукупність:
Ні кроку уперед – без стетоскопа.
А череп – молотом – клепа – екіпа,
Що – день і ніч – на видовженій – шкапі.

«Могло б – і гірше!» – на всі кутні – чортик.
Навколо рейвах, та його – й не чути.
Звукорозпилювачі – ще – на чатах,
Які – щитами – кожний відскік – чітко.

Хоч – з хаосу – щораз новий – подразник,
Живі – світ – й прояви його всі, – різно.
Й, крім миші, – із повітря – боривітер²⁴ —
І на, – ще – поза кодом, – деривати. —

Відклади – каменюк – і в молоці.
Та дух – рукою – рівноваги центр,
Щоб – існування – без лакун – ланцюг.

СВІТ – НА РОМБОЇД, А ЧИ – НА СФЕРОЇД

В дірках – плянети – із озону плащик.
Пірс. Стовп. Палац, що – лапами – на площу.
Понад аркадами – час – небо – сплющив.
Хоч водограй – із мушлі – й далі – плеще.

Акторові – перуку – постижер.
Кін – миттю – від обов'язків – й зажур.
Фасадів мармур – стяг²⁵, – овечий жир —
На знак відвідин, що – колись – стожар.

Світ – на ромбоїд, а чи – на сфероїд,
Щоразу, як – собою офірують. —
Як світититься – найтонша – з людських гранул,

Байдуже, – чи з-під гриму, чи – без гриму. —
Й на кораблі, що – з тропіків – стиракс, —
Із вдячності – за послугу – стару, —

Ворожка – капітанові – тарок.

²⁵ Стяг – іменник.

САМУМ БІСІВСЬКИЙ

З «Відозви»

І зосередження, і працю, – й програ.
Черговий раз – в кіш – намір – і напруга.
Щоб – рай – кошара, – й геть – ніхто – не прагнув!
На поземі клоаки – щоб – висоти —

Й мерщій – до ікроїдної посади?
Як – Інше – тон, то – можна – й воскреситись.
Що – сонце? – замість нього – добра й сутінь!
Щомиті – у потрібний напрям – відскік,

А там – й Господь – піймається – на вудку!
Хапують, що – гвалт і – деренівку? —
Як – сила є, ніде – ніхто – й не нявкне.

А – як і писне, зразу: «Нагніта
Віджиле – й сам він – зайвий генотип!» —
Й самум бісівський – знов – мете – й мете.

СЛАБКІ ГРУНТИ?

З «Відозви»

Сховалось – до ворітниць – недалуге.
Лиш – лікті – інколи – з мішка, що – лихо.
Татування – в барвах – із-під лахів —
З панелі, – на скелети схудлі, – льохи.

На розі – чортик – їстівний каштан.
Прозорість – душить, – щораз – більше – тонн.
Є й смолоскипи: мандрівний бурштин.
Вітрило, що – з причалами – мету.

Ще тягарець буття – до параної,
Та вже – на обрії – смерч – виринає.
В шпичастому – з'являється – округле,

Яке, – мов устриць, – густо – душі спрагли.
Слабкі ґрунти, – і для доріг – дорніг. —
Чи і розумне – з часом – як дурне?

ЯК ЩЕ – НІХТО – ВУЛКАНІВ ПІД КОМФОРТ!

Баняк – квапливо – не на ту конфорку —
Буття, – й назавжди – перед носом – фіртку.
Линяють крила – конячини. Фурка
Горобчик-іскра – й голуби, що – парком.

У кожного – в кишені – кліматрон.
Басейн. Забутий – надувний катран.
Світ-дзига, за собою – довгий трен.
Вздовж бруку – манекени – із вітрин.

Із виарків – ще – стогони – й харчання
Матерії, – життя – без форм – нечинне.
Де – навіть пень – зусилля: дійсність – зїсти,

Хоч – так, – про око, – мерехтінням – заспи.
Й віддухопелений – нізащо – ферт
(серед сіризни – злочин – гін – до фарб!):

Як – ще ніхто – вулканів – під комфорт!

МЕТЕЛИК-СВІТ

Сон, – небіж – кралі із серпом, – нападник
В спекоту – атакує – жертв – зі споду. —
Перед вітриною – кілька опудал
Питають, як хутчій – до ортопеда.

Бо скрізь – провалля – і хисткий терен.
Замість людей – об'єкт: авантюрин.
А площа, де – в басейні – ріг – Перун, —
Стира сліди, що – дійсности таран.

Хоч кущики, – під муром – рахітичні, —
Ще визначають – силу, напрям – й точність.
Стан нескінченности фізичних величин,

Який – інтуїтивно – й дитинча. —
І – знов, заки – розпилення синдром, —
Метелик-світ, – небачений, – з ядра.

ЛИШ РИХВИ – ТРЕБА ГЕТЬ – НАВКОЛО – ЧІЛ

З «Відозви»

Свідомість – до ноги – пневмосистему
Буття, що втратило – в наддійсність – стимул.
Енергії річки – здолала – втома,
Й прокинулись Горгони – під мостами.

Та до джерел – не встигли, – з греблі плюскіт:
Із лігва – раптом – підвелоя – плесо —
Й потвор, – всіх жужмом – під зелену праску.
Хребці – на клюски – й пашеки – на друзки.

І вже – нових – утворень світла – заваль,
Що – з існування – розсувного – зіву.
Й на місці – решток – шпичаків плюгавих —

Заплава – й круглий – жабуриння – говір —
Про те, що – всім – є зірка, і причал, —
Лиш – рихви – треба геть – навколо чіл.

ЩЕ – СВЯТО

Крізь поклади щодення – гніт: дискант.
Із підвіконь – килимків місце – кінь.
Шаленцям – Час – подекуди – й дисконт.
Сам – у каварні – кюрасо – шовкун.

Вирує листя – ще жовтозелене.
Летять – м'ячі, – і тупа – наколінник.
З навкіллям – в вирій – згряями – й колони,
Випереджаючи – тунця – й мерланів.

Черговість: кожний існування вигин —
Свої – глухі кути – і переваги.
Дух, – на фіглярські витівки – вигадник, —

Задіяв – лопать – й зупинити – годі.
Та заки – світ, – ще – свято: стоянець
З водою, хліб – й тарілочка суниць.

БУТТЯ – ЯК БУТТЯ

Рятуючись – від хни – і поговору —
Й заклять, які – ще відтінок – бравурний,
Буття – шумівку – й бульбашки – з навару,
Аби – у межах – реактивний – вірус, —

Засолоє – широти – й огірки, —
Солодке – зрівноважує – й гірке —
Для тих, хто – й баобабів – в хутірку.
А там, де – надто – прозелень – рвучка,

Подекуди – по центру – й валкувач,
Щоб – просвіток – й фасади чолові.
Хоч – скрізь – бики – жовто- й чорнобороді,

Аби – ніхто – ушкоджень – від споріднень.
Все вцот: закохані, квартет віоль. —
Й чека – на свою жертву – Гавіал.

РІЗНІ ФОЄРВЕРКИ

Обгортки, гільзи – й залишки – пістонів. —
Світлова фльора – небо – по частинах.
М'ячі останні – у повітрі – тануть.
Пік піротехніки, що – ріг Фортуни.

Й поверх голів – річки і сателіти.
І світ, кота – в мішок, – й на плечі – лантух, —
В тінь існування – відпочить – поплентавсь. —
Нехай – без нього – в склянці – чай – колотять.

І вмить – буття – хитає – інша повінь.
В воль'єрі – павич – колесом – до пави.
Вивільнюються – паростки – від скла.

Й на обрії, який – ще – вишень – клей, —
Колоди – ранок. – І пискля – пищить,
Де пітьма, – із обрубками, – в ніщо.

ЗНОВ – СТРИБУНЕЦЬ- БУТТЯ В ТРАВІ СЮРЧИТЬ

Заходять зміни – і в біосистемі.

Живе зника, коли втрачає – стимул.

Як бриль старий, – до смітника – і тяму.

Й мокрим рядном – світ, – барви й розмах, – втома.

Та щойно вогник, – до клоаки – й неміч.

І раптом – мову – й те, що досі – німо.

Й крізь оливо – рослинний, – з сяїв, – орнамент.

Пиляють дійсність – в нові куби – гноми. —

Й там, де палали – рештки тліну – в грубі²⁶,

Ранковий легіт – видиме – зарибив.

Й, щасливо подолавши – всі пороги, —

Хоча і перепало – на горіхи, —

Й, ніщоти – у казан – стихійних чуд, —

Знов – стрибунець-буття – в траві – сюрчить.

²⁶ Груба – піч.

ПЕРЕТВОРЕННЯ ПРОЦЕС

Провалля. В пошуках – буття – біпляни.
Струмки. З борід й молюсків – гірський шлунок.
Дівча в повітрі, – в п'ястуку – хмелину, —
Козу – на скелі, де – колись – колони.

Крізь рештки хмар, які – на церусит, —
Ще спалах: ноги служок, що – несуть
У засвіти – печене поросля. —
За видимим – екіпа – силу ссе

З сипких стежок, де никають – й засери,
Акумулюючи – наждак – і сирість.
Щоб з них – мандрівника – потвор добірка

З провідником, – невиспанним, – що – бурка —
Й з грудей, – де тільки можна, – каганці,
Щоб – швидше – перетворення – процес.

СВЯТО НА ПІВДНІ

Все звивистіше – існування вигин.
Рослинний смуток – діти – для розваги.
Світ – вибрав прірву, – й звідти – довге вухо,
Що – сипле – перли, кардамон – і вохру.

Закінчують змагання, – велотур.
Останній закрут – й ціль, де монастир
Й для переможця – вже – й весільний торт
Й – в серпанку – наречена, що – літа

Понад столом, – і страхи – безпідставні:
Ніхто ще – до метод вегетативних
Розмноження, – хоч меж – не надто чітко. —

Хтось – стусана, і єдність – на трійчатку.
Та свято – ще – без мору – й сарани.
Дарма що – з сонця – вершник – вирина,

Якому – на кістяк – зітлів – румак.

КРОК – В ОСІНЬ

Вже – на дорогах – й скверах – синь – осіння.

За рогом – обрій – одягнув – крисаню.

Кочовики – з туманом – вранці – сунуть.

Малий – до школи, у руці – вівсяник.

Жовтаві – ребра неба – з пірсу – морж.

В порту – оркестра дня – весільний марш.

Будує – сам себе – прозорий мур —

Вздовж пляжу, де гриф – в грициках – помер.

Й мартини – варту – колами – почесну —

По родичеві, який – передчасно.

Вогні – в діжках бляшаних – в пам'ять – й лотри,

Сльозу – за добру душу – і півлітри.

І знову – естафету – бігуни,

Де час – телят буття – переганя.

СЕРЦЕ БЕЗПРИТУЛЬНЕ

Атлет – тренується – у присіданні,
Щоб – силу, що – чев'ядіє, – в щодення.
Буття – і ненормовані судини.
Й чаклун – шука розради – в беладоні.

Вздовж неба – часом – зблискує – тесак,
Що – вісь земну – й в канали інші – сік.
Поїв – хмарини – й ніч – з легень – борсук.
З полудрабка – лиш місяця – брусок.

На всіх щаблях – невидиме – облогу.
Нирки-галактики – із миски – легіт.
Хлюпочуть, – плівка тіні, – довгі дзвони, —

Цятки, які – поволі – із завинень.
Міняє дійсність – вміст – й діяпазон. —
В дощ – серце безпритульне – виповза.

ДІЙСНОСТІ – ЗРАЗКИ

Кухонний стіл: цитрина, устриць тузінь.

Млинок для кави, хліб, тарілок стосик.

На стінах – порцеляна – метастази.

Тре моркву – юнка, а юнак – їй – тезу

Про ціль: як – крізь буття вир – без хитань. —

В кутку – сміється – домовик-пустун.

Привид – міняє – голову й хітон,

З комах – на себе – ложкою – хітин,

Аби – зручніше – вже – як експедитор —

В нові світи – за добровільні датки.

Або й без них, бож – скрізь – терен – синета²⁷

Навіть у межах – закутка кімнати. —

Все важче – опертя, де все – труське. —

Хіба – за зябри – вічність, як тріску,

Щоб – океани, – дійсносте зразки?

²⁷ Синета – темний ліс

М'ЯЧ

Рівнина – в тіні гір, де міста – натік.
Горлянка – щораз вужчає – плянети.
Силкуються – і в надсвіти – сягнути —
За посередників: мошви – й єнотів.

Вже й мініпланетарію – приладдя.
Та з серця – щораз менше – хто – полуду.
Несуть – майбутнє – на плечі – атлети.
У затінку – світ – вафлі прохолоди.

Уздовж каналу – й небом – турбохід.
Над головами – чобіт – вибуха.
Родовища (аквамарин – і туркус) —

Домелює – арени – малотарка.
Пришестям другим – м'яч. Й фани – з трибун,
Від уст – не відриваючи – труб

ВЕРШНИЦЯ, – ЮНКА ІЗ СЕРПОМ, – І КІНЬ

Широти снів, – проєкції, – патлань.
З цеглинок вічності – й щоденний плин.
Тло – як напруга, живчик – і житло,
Де фази існування – в зливки – тлум.

З площин суміжних – шию – котрабас.
Світ – зовнішній – хворіє – на тромбоз.
Де – з'яв потік – ні іншим, ні – собі, —
Висновується – небуття рябе, —

На повну міць, – крізь дійсність, – паровик.
Триває – тільки те, що – не трива.
Простір втомився – й ложкою – щербу.

Журбу – лікують – груші – на вербі.
Лиш там, де – просвіток – живий паркан,
Вершниця, – юнка із серпом, – і кінь.

ЩОБ – ХОЧ НА ЗИМУ ПО КІЛЬКА ПЕРЛИН

Працює, – лад навколишній, – фугівка.
Без форм – щось ходить, й пес – на нього гавка,
Хоч – спека ще, – дідок – стару цигейку.
Кона Геракл, що – й Цербера – уговкав.

Вздовж берега – літальний апарат.
Малеча, що – на крем'яхи – пірит.
На усе небо – короповий рот.
Машрут тайфунів – визнана Марут, —

Бо й сапетон – вже – на цупку щетину.
З води – на скелю – до тепла – тритони.
Хвостами – пробують – стихій щадницю —

Й вічний вогонь – буття ілюмінацій,
Щоб – хоч на зиму – по кілька перлин —
Із кола, що – над всесвітом – орлан.

ЗМІНИТИ – ЗІР

Світ зовнішній – спіткнувся – й вийшов з ладу, —
І трону спадкоємець – на приблуду.
Раптом й глибини – почали міліти.
Й від тропіків – напівсира котлета.

Утямивши, що – доля – так збиткує —
Лише тому, що – інших – під рукою
Не трапилося, світ – бігцем – до ківі²⁸, —
Удвох – видніше – при горнятках кави. —

Ануж – планида – все назад відхука,
Хоч – зараз – й бевзь – із них обох – хихика.
Та все залежить, що – в якій – сполуці. —

Змінити – зір, і вже перепелиці —
Самі – в долоню. Й просто – із метро —
В обійми – мойра, що – по спинах трясць.

²⁸ Ківі – безкрилий птах з довгим дзьобом і чотирипалими ногами, який живе на островах Нової Зеландії – і не літає.

ПИРІГ – НОВОГО ЛАДУ

Із дошки очі – пильно, що – з Фаюму.
Чуже й незнане – як давно знайоме.
Пісок пустелі – не лишив – і ями.
Лиш відчуття – напруги – і об'єму.

Дійсність, загорнену – в безликість шкір, —
Переформовує – знов – іграшкар.
Зі скриньки – мотузок – тенісний корт,
Що скаче, заки – гримне: «Перекур!» —

Й воротарі, – за борт – реєстри – й ставність,
Нарешті – до порад – консультативних.
А покищо – крізь – полум'я поліпи —

Скрізь – невимовне – вже на карку – лапу.
Й світанок, що – поволі – дня офіт. —
Й, вокзальний – урухомивши – буфет,

Пиріг – нового ладу – неофіт.

НЕ ВИДНО ЛИСТЯ

Не видно листя: клен – пташина згряя.
Й горобців клани – на нове – мігрують.
Амеби – й ті – не вільні – від уроень.
Структура інша, може, – ліпше гріє.

Активізується – часом – й зітліле.
Не знати, коли – дійсність – з яких – стулок.
Щойно – рівнини, як вже – гори – й слалом —
І динозаврів – шиї – із розколин. —

Й дійсність, – трапляється, – гне харамани, —
Й невинну міну – в карколомних змінах.
Та – під мансардним дахом – характерник —

Код порятунку – заходів повторних,
Щоб – існуванню, – бульбі, – кожушок —
Й там, де – ніщотники – буття – на пшик.

ЕКСПРОМТ БУТТЯ

Працюють – над міражами – колоси.
Снів – водогін. Вільніше – мутри – слюсар,
Який – свій твір, перлину – із молюска,
Ковта, що – дію – куманця меліси.
Туманами – сновидців – зеленяк.
Незнаних форм – прокручують – млинок.
Відхилення, що – досі – як – шкідник,
Раптом – і сенс, й – щільнішу – глибину.

Сім п'ятниць – поспіль – на одному тижні —
За додаткові – виміри – потужні.
Пульсація – змінилася – безодні —

Для – попередніх – і для тих, що – задні, —
Дійсність – сама – в долоню – дошки пруг:
Експромт буття, що – до життя – і прах.

ЗЕРНА – ІЗ СІЯЧЕМ – РІЛЛЯ

Свідомість – на тарілочки – рогалик, —
Що – просмик – в антрацитному вугіллі.
Хто – вічність – штурмом: забиває голи.
Хто – й ковтком кави, – спершись – на рогулі

Той – подорож всевітню – вздовж – тире. —
Різниця в баченні – бар'єр – стира.
На вибір – і троянда, і – стирол. —
Ще дехто – територію – стару —

Чи – філософський камінь – у мартіні,
Що, – з мухомором, – тиждень – у ритоні.
В чистому вигляді – є – й провидці,

Що – існування – на своїм – кувадлі, —
А бабця – ще й – для шлунку – перелет. —
Та вже – зерна із сіячем – рілля.

Й – в дорогу, – зірка – слід, – три королі.

БУТТЯ – ПОВОЛІ – ГОЛОВУ З ЗАНУРЕНЬ

Буття – поволі – голову – з занурень.
Мить, – і перегородки із фанери —
На організм, – живе плісе, – як наріст,
Що – форму – людської – печінки – й нирок.

Парк, – центр розваги, – на кону – канкан.
Тих, що – від спеки, – восьминогий кінь.
Відплив, де видно: дійсність – на мілке.
Малих – на спині – з широт інших – сунс.

Навкілля – залози щитоподібні
Виконують – ще й – функцію – оздоби. —
Крізь – усі верстви – капшуківий невід

Природи, яка – нахил – до оновлень.
Хоч – на торгу фігляр, – в руці – айву, —
Полякує – поверненням – в девон.

ПЛИН-ПІЩАЧОК

В хмарах – кінці – підземний коридор,
Де дід – на лаві – з немовлям – рида.
Дехто – до ніші в стінах – із рядів.
Дехто – назад – і каганець – задув.

Світло – з’являється – без попереджень.
Дехто – воліє – на пороні – радше —
Геть від смерчів, що – в лавах – жах проріджень.
Дехто – свій сховок – й на вербі, що – груші.

Щоб – бодай – коротко – від небезпеки, —
Й від м’ясорубок, – крила – леза, – спокій.
Чи – з желятини – міхів невиразних,

З яких – ледве ступив, – пашеки – грізні. —
Та хоч – і в кут глухий – плин-піщачок, —
Кулю буття – несхибно – на плечі.

ПІСКОМЕТ

Засилля: скільки зору – турмалін.
В повітрі – цятка: ховрашка – орлан.
Парки, будівлі – з кубів – і колон.
По головах – вперед – біжить – мале.

На розі – переписувач²⁹ – в анали
(При нозі – кава) – й те, що – люди – снили.
Майбутнє, що, – кандійкою, – минуле.
Лани пшениці – й смуги тригонели.

Озера. Дачники, вже без – перевиць³⁰,
Карасиків – у оці – вздовж – проривів.
Вілли, що – мініплату – за постій, —

Ліванський кедр – у затінку – росте, —
Де рінь рожеву стежки – піскомет,
Щоб – геть – гіркаву, – низом, – каламуть.

²⁹ Переписувач – скриб.

³⁰ Перевиця – вудка.

В МАЙБУТНЄ – СПРОЄКТОВАНЕ – СУФЛЕ

Світлини, – цвинтар, – в вазі – квіти, – столик.
Пручається – й ніяк – за двері – тіло.
На мить лиш – вдих, і вже й площин – не стало.
Назавжди – стріли – і рука, що – тулу³¹.

Хіба що, – випадок, – й доба котрась —
На світло денне – сажу – сажотрус.
Пам'ять – ламка, – ледь пучкою, як – тріск, —
Й піски щодення, сновигання, стрес.

Новий – кут зору – і нові знаряддя,
А серце, – м'ясорубка, – душу – й груди.
Та рідко – Час, – злодюга – й перекупник,

Живицею – на одnodенку – крапне,
Аби її – колись – в руці – нащадок,
І, зачудований, – усі ніщоти, —

Як дефіляду – існування фльот, —
В майбутнє – спроектоване – суфле.

³¹ Тула – сагайдак.

ОБЕРЕЖНО: ЦИРК!

Хребет – до лутки, – пантоміму – блазень, —
Погнуті цвяхи – й хробаки – волосся.
До площі – з підвіконня – легіт – блюзу.
На карку – німбів надувні колеса.

Стається, що йому – планетоліт —
Скида – шкарпетки, коку – й пастилу.
В повітрі, – вдень, – літають – і столи, —
Згодом – їх – важчі – з всесвіту – тіла, —

Коли вже – господині – вергуни —
Й Час – батіжком – ледачих – підганя, —
А ливоскоки – скрізь – свою – мотузку —

У межах – дозволеного – Гротеску.
Заки – з каструль – й горняток – буревій,
Який – у душах – діри – прорива.

ЇЖАТЕЦЬ

Нутра – дужку – за дужкою – сейсмолог, —
Докембрію – частки душі – із мулу.
Крик – в плящі – з покладів – із надр – помалу —
Поверхню. Шумовинням – тліну змилок.

Знов – розбруньковується – навсібіч – тепло.
Збиті вершки, вир з вергунів, суфле.
Дух – брасом – дійсність, де буття – відплив, —
Про що – качок трикутники – з заплав.

Грім, – й ящіркою – небо жолудисте.
Із ринв – скрізь – очі – й стільники грудасті.
Нових держав – комахи і рослини —

Із вимірів, що – досі – лиш насланням. —
Й обрій – за обрієм – з флюоресценцних таць,
Що їх, зранку – до смерку, – їжатець.

НА ТЛІ СМЕРКАННЯ

Струмує – голос-барва – із прелюдій.
Свідомість, – скільки зору, – кінський ладан.
Дійсність ковтає – й знову – з'яви плодить.
Пройшовся сум – нутром – і – ожеледу.

Стрічки з бальконів, – автоперегони.
Працюють агрегати автогенні —
На стиках, де – заходять – перегини.
Хоч – пік змагань, і цілі – бездоганно.

Навколо – лише – вище – стільники,
В яких – все більше – людяність – зника.
Дехто – в руці, щоб – човен, – притяганку,

Щоб – за межу, де – ще – латаття – гірко —
Й після рибалки – друзі – таганець —
На тлі смеркання – кольору суниць.

ЗНАК – НА РЕШТКАХ СТІН

З клітин буття – квартирки в світ – насельник
Щоб кожен – кисень, м'язи, ціль – і силу. —
До латки – полизать – в савані – соли —
Слони, рогаті, леви – і косулі.

Ще нитку, – дійсність, – павучок – сука
Крізь неба – зозулясту – осоку —
На місто – часом – й кінецьсвітній кінь
Й зі страху – геть з вітрини – манекен.

Та рівновагу – води – й суходіл.
Й стихій – ще – рамками буття – хода
Хоч – уцілілий – з скелі – отупіло —

На – шлях цунамі, коли всі ще – спали
Й – знов – людство – далі. Лише дух-пустун —
Нові подоби, – знак – на рештках стін

МАГІСТРАЛЬ

На вітер – дійсність – залишки – коморні,
Ущільнення – в структурах полімерних.
На мить – й вороже – співіснує – мирно,
Хоч м'ясорубки, – в пазусі, – й надхмарно.

Зациклене – скрізь – кров'ю – за передих.
І бевзям, що – самі – до пельки, – раді.
На глупоті – навіть кукіль – не родить.
Навколо – рай, а пекло – шматтям – груди.

Тхорицям – мізки, ліжко – і печеню —
За мрію – про рожевий відпочинок. —
А хижачки – хребтотрощильні – мстиво. —

Й набряклий труп – спостеріга – зі ставу:
Повз упирів, де ще – хоч в око – стрель,
З землі – поволі – в світло – магістраль.

САМЕ БУТТЯ

Руйнуються – залишені – цегельні.
Та інколи – у вікнах – постать гола.
Природа – скрізь – назовні – із прогалин,
Як гирла – із речей – під час – вігілій.

На вході – в іншу швидкість – ватажок,
Що – ножицями – кожному – межу.
Хто – вмить розвіюється – і тяжить
До з'яв розмитих, тому – гирю – в жовч.

Хирляк – гнучкіший, – більший тиск – дебели,
Що – легше – до площин – сторчма – дебілів,
Котрі – лічбу – переступів – гугняво,

Заки – й їх – жужмом – повів яблуневий,
Де – лиш енергія. Зникає – форм вантаж. —
Саме буття – двигтюгчих сил – із тиш.

ДЖЕРЕЛО

Стоніжкою – по стелі – ходить – морква —
Й щораз – нові – із небуття – комірки.
Юрмляться, аби – в вічність – контрамарку. —
Кота – ніде, а в стінах – часом – муркіт.

Завсідники – на дзигликах – бістро.
Хто – за трамплін – сміливість, а хто – страх.
Вже й бармен – губку, – з дошки – світ – зітре,
Яку, – у фраку і в циліндрі – пструг, —

Замовникам, що – джин – і сирівець,
Заки – чергове коло – визріва, —
Трохи імунніше – до всіх інфекцій,

Що – і в розпиленні – не гублять – функцій. —
І дійсність – лотом – океанонавт,
Щоб – джерело – з'яв, сенсу – і онов.

УСІМ ЗАХЛАННИМ

З «Відозви»

На куксах, плазом – в світ рахат-лукуму.
Там – воленька – й на булку – кожний камінь.
Найменший кутик – кралями стрункими.
Задурно – все, і ніхто – навіть оскоми.

А тут – потрухли: коні, води, люди.
Ніхто і пальцем, – скрізь – однак – колоди.
Чардак – гієни. – Немічний – володар.
Мо' – самопливом – ще колись – до ладу?

А доти – голову – в пісок – і в маячіння,
Яку-то – пишну – лагодить печеню —
Хижак – селепкам, – ще й – ножем – пристукне,

Щоб – найхутчій – слабких – у хвилі Стіксу? —
Та дух – єдиний, який – рве ланцюг.
Нема – живих? – На прю – стають – й мерці!

Й ЗНОВ – НЕВИМОВНЕ

Китиця квітів: що стокротка – сирник, —
І тлін – удосконалює – дресуру.
В повітрі – траси, де – марали – й сарни
Й асури, які – видиме, – консерву.

Там, де матерія – буття уніфікує,
Сміється дух, що – із відхилень – коїть – Несусвітенне –
подихом – чи києм —
Чи наміром, що – в небутті зникає

І за собою – лиш – смерчів холоші – Повз
Парок, які – ложкою – кулешик,
І Цербера, що – слід окапин – лиже,

Аби – з нуля – подоби – коди, ядра,
Які – й курчат – із пашеками гідри,
Стираючи – усталену – межу.

Й знов – невимовне. – Рятівник – і жох.

ЛИШ – БІЛЬ – У ГРУДЯХ

Навколо – ніч. Та за дверима – скет.
Над димом із цигарки – кола – скат.
З вікна – зі смолоскипом – в хату – кіт,
Аби – до ранку – мишу – у кутку.

Окупувала – всю лежанку – смерть,
Косу – поклавши – й серпик – попід мур
І – вимкнувши – дзвінок – й секундомір,
Хоча – обидві функції – й комар.

Про рештки світу – ще – на кухні – мушля,
Унаслідок – столітніх – одомашнень. —
Як блискавка – доріжку, – скет – в скугу —

Й на мить – дідка, що – з цвинтаря – кульга.
Й знов порожньо, навіть – відлунь – нема.
Лиш – біль у грудях, який – миг та миг.

КІНЕЦЬ НОЧІ

Тримає – всесвіти – в мішку – скупар
Космічний, – зрівноваження експерт,
Що – наглядає, чи – медузи – порт —
Й чи – на матросів-новачків – упир, —

Що – існування – хижий метастаз —
І – для підпилих – невербальний тест,
На довшу замахнувшись мету,
Про що – з кварталу поруч – клярнетист, —

Звук-оберіг – для тих, хто: «Згинь, личино!»
І тим, які вправляються – в мовчанні,
Не випускаючи – із рук – мобільник,

Щоб – напрям: перетворення глобальні,
Де з вежі дзигар – навпіл – ніч зігнув,
Яка – поволі, хоча – ще – вогні.

ЗАПРОШЕННЯ – ДО ТОРОСІВ

Тканина дійсності: у тисканині
Не розпізнати, хто – татунь, хто – неня, —
На шпилі – зблимують – обличчя юні,
Які – пустились – берега – в незнане,

Позаду – всі – млини – й мегаміста,
Що їх – на помах – рукавом – змести —
Крізь час, що – мандрівник – на автостоп,
Де скрізь – нечиста сила – навпростець:

Чи хтось – й до неї, жебрака, – ощаду. —
Та покищо – пустеля в надмах – й ще до
Оази – вічність, хоч – бігун – полярник —

Й маха, щоб – до торосів ювелірних,
Заки вулкан – каміння – сипоне,
Й знов – замість криги – тропіків – шпінат.

ЗМІНА ДІЙСНОСТІ

Згорнули – дійсність, і – ніхто – й не мекнув.
Нових ляльок – за нитки – лялькар – смика.
Рубають голови – й смакують – мокко.
Світ – аркушем, що його – шкет – зіжмакав.

Рай – з пам'яті – ще спробу – офортист,
Щоб хоч – для інших поколінь – протест.
Підпили – в сквері – за минуше – тост.
З балькона – тіточка – й її котуць.

Уздовж алей – зеленожовтий – смушок.
В повітрі – стовпчики рухомі – з мошок.
Малий – штанці – при лавці – вцент замизкав.

Шляхи незнані – пробують – у мозку.
Бар'єр, який – на гнів – перероста. —
Парк. Водоспад. І юнка, що – місток.

НА НЕВИМОВНЕ – ЯТЕРІ

Мікронний – зсув, – і в заметіль – душа —
Крізь – існування – нескінченний – шок.
Повз крани, які – привидів – ковші, —
Навіть тоді, як сонце – свій капшук —

Й назовні те, що – досі – на замок
Й лиш згадка – про самум, що – суть саму.
Дійсність – найбільший – плину витівник, Здебільшого –
й без видимих ознак, —

Як – нишкове щеня, що – литку – збоку,
Коли – ніхто, що – вовком – і собака. —
Та в п'їтмі – і зернина – пророста,

Будуючи – в осяяння – місток. —
Й мандрує, – шойно – просвіток, – гора,
В руці – на невимовне – ятері.



All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

**«Strelbytskyy
Multimedia Publishing»**

Saksaganskogo str., 58, office 8
Kiev, Ukraine, 01033

tel. +38044 331-06-20
e-mail: dmytro.strelb@gmail.com

Все права защищены. Эта книга или любая ее часть не может быть воспроизведена или использована любым другим способом без письменного разрешения издателя исключая использование цитат из книг или иного способа предусмотренного законодательством.

**«Мультимедийное
издательство Стрельбицкого»**

ул. Саксаганского, 58, оф.8
Киев, Украина, 01033

тел. +38044 331-06-20
e-mail: dmytro.strelb@gmail.com

**Электронная книга издана
«Мультимедийным издательством Стрельбицкого»**

С нашими изданиями электронных книг и аудиокниг вы можете познакомиться на сайтах:
www.strelbooks.com **www.audio-book.com.ua**

Желаем приятного чтения!
Свои замечания и предложения направляйте на e-mail: dmytro.strelb@gmail.com

**Эта книга охраняется авторским правом
Copyright © 2016
«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»**